

LYŠKÁNORA 76

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Traven 1077

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Krátká kronika kraje isleverského * Zmořeňští duchové * Recepty z Assuaenu *

* Konjunkce Múra s Davýrem *

Motto tohoto čísla

„...Držte chvíli hubu a já vám vydám nějakej rozkaz...“

Družinový vůdce Zoltar Zemikosa

„...Měli bysme na ty haterie použít jídelní bomby.
Hobity s bombou...“

Al-Rahem

Krátká kronika kraje isleverského

*Krátká kronika kraje isleverského podle Rosevera
Tehalského (sepsáno roku 1023)*

Kraj Isleverský, rozkládající se kol břehů řeky Isle a jenž nese název řeky napájející kraj vodou, měl velmi pohnutou historii.

Kraj byl odpradávná osídlen elfim národem, jak dokazují některé zbylé stavby v Moranes a radniční dům v Tehale. Také stará pohřebiště, severozápadně od Tehaly se nacházející, mohou být přisuzována elfům. Tato pohřebiště však nikdo neodvážil se prozkoumat, neboť lidé v nevědomí a strachu z nemrtvých a duchů zemřelých, kteří samozřejmě neexistují, obávají se na tato místa vstoupit. Co zde elfové pohledávali, je dnes zatěžko sdělit, neboť posledních sto let tomuto kraji vévodí lidská rasa následovaná toliko ostatními, jež v počtu jsou zde zastoupeni pramálo, a pro zisk země a slávu Isleveru je tomu dobře.

Tedy k historii.

Kol roku 700 sem přicházejí první lidští osadníci a jsou známy první boje s trpaslíky, jenž si tuto oblast přivlastnili a odmítali se jí dobrovolně

vzdát. Jak přicházelo více a více lidí, trpaslíci se stáhli za řeku a opevnili město Naglaver. Lidé potřebovali více území, a proto se obrátili severním směrem, kde našli úrodná území málo využívaná a řídké osídlená elfy, kteří nedokázali vykloučit lesy na náhorní plošině Išne, jak to učinili naši předci.

Z roku 746 nebo 748 je uváděno vypálení a poboření hradiště, jež elfové nazývali Severní hláska. Toto byl důležitý krok v podmaňování si krajů kolem Isle, neboť tato pevnost ovládala okolní kraj. Lidé vedení Margesenem Nurnským se stáhli, ale za pět let dobyli Severní hlásku zcela a vypálili okolní vesnice doufajíce, že elfy zstraší. Nestalo se tak, elfové se spojili s trpaslíky. Vyhořelo mnoho obcí a mnoho statečných lidí nemohlo být ani pohřbeno. Nakonec s elfy byl dojednan mír. Ti se stáhli do Tehaly a Stinné pevnosti a přilehlých obcí.

Na hlavní cíl podmaňování si kraje vyhlásil Margesen Nurnský stříbrné doly v Bílém kameni. Byl to mistrovský tah, neboť trpaslíci začli elfy obviňovat z paktování se s lidmi a chtěli pomoci. Elfové se odvolávali na smlouvu, a tak trpaslíci začli bojovat na obou stranách. Nakonec zvítězil mor, který pokrýl krajinu jak sníh z podzima. Trpaslíci během prvního velkého moru dokázali opravit města, dobyli zpět Bílý kámen a množili se, neboť se ukázalo, že jsou proti nákaze odolnější mnohem více. Elfové se stáhli více na východ a severovýchod. Severozápad zůstal zcela v držení lidí, jimž velel Margesen se sídlem v Tmarstu.

Kol roku 800 je datován velký mír mezi národy v Isleveru, zastřešený elfkou či půlelfkou z Tirsis. Ta nezištně pomáhala mnohým v okolí a lidé si ji velmi oblíbili. Její jméno snad bylo Ruwena. Nicméně se náklonnost obrátila v nenávisť, když se zjistilo, že v okolí Tirsis jsou kvalitní zdroje stříbra a Ruwena vybavuje elfy zbraněmi, aby vyrvali

lidmem půdu, kterou lidé obdělávali. Jak Ruwena skončila, není jisté, ale v bitvě v Murgeredově hvozdu prý proklela Tmara z Tmarstu, syna Margesenova, a toho roztrhali vlastní psi. Kde leží Tirsis, není známo, ale dle mého učeného bádání severně od Javonku v Hraničním hvozdu.

Od roku 823 se Naglaver stal lenním městem Gwendarronského království a připadl do léna rodu Naglaverských, kteří si uhájili nárok na západní Islever bitvou proti tmarstskému pánu, jistému Alxeviovi, v roce 826.

Další významnou událostí bylo jmenování dalšího lenního města. Jednalo se o Svorgaradské panství a Kheres Zelgarad se stal za objevení stříbrných dolů v okolí Svorgaradu šlechticem. Toto se událo roku 852. Jako léno mu připadlo území východně od Tehaly, což vedlo k mnohým sporům a třenicím mezi pány z Naglaveru a Svorgaradu.

Syn Kherese, Zarasian, objevil stříbro a založil další doly i s obcí Novou Tehalou. Ta se do dnešních dnů nachází pod vrchem Javonkem, nicméně stříbro se zde netěží, jako už v celém Isleveru.

Od roku 870 docházelo stříbro v Bílém kameni a o deset let později i pod Svorgaradem, takže jedinými stříbrnosnými doly byly ty v Nové Tehale. To vše vedlo k dalším sporům o území.

Vše vyústilo v bitvě jižně od Tehaly, jež se do dnešních dnů zve Zarasianovo pole. Narhian Naglaverský využil ambicí Braxala Herdana, pána na Javonku, s nímž se spojil a jemuž nabídl jako léno Javonk a část zisků z tehalského stříbra. Zarasian Zelgarad, zvaný Malý, byl rozdrčen roku 908. Sám přežil a po podpisu dohody zůstal na Svorgaradu se svojí ženou, sestrou jménem Narhiana.

Zajímavostí v následujících letech bylo vypálení a zničení Javonku drakem. Tato zaznamenaní událost se stala roku 923. Jednalo se o jediného draka v Isleveru viděného a do dnešních dnů posledního. Pevnost Javonk nebyla nikdy obnovena. A nebylo tomu ani zapotřebí, neboť od roku 930 docházely stříbrné žíly. Do dnešních dnů se v Nové Tehale nenašla žádná stříbrná žíla, kvůli které by bylo nutno stavět pevnost. Do dneška se zde těží pouze černé uhlí, sic kvalitní.

Smrt

V tíži temnoty, v temnotě tmy
stromy ve větru se hly,
nastal čas

V zeleni mechu, v hnilobě vzdechu,

poslové krajem šli
k lidskému duchu

Vlhkost kamene, kamenná zeď,
šerosvit měsíce, knot svíce
krátí se

Písek v hodinách, v písku krev,
soumrak vrcholu dne,
havrání slet

V hábitu vzduch, v hábitu duch,
ocel ocele, konce čas,
kosou mách

Světlo světa, plamen života,
krve chlad. Život? Snad,
života krach

Zvonů zvuk, nicoty pruh,
předků zdrav,
prach

Zmořeňští duchové

Dwany Růžička

Slyšte legendu strašlivou o Lebokarovi, pánu na Zmořni a území přilehlém. Tento rek se panství jako mladík ujal po smrti svého otce rukama lidu vlčího, národa barbarských divochů v lesích a skalách žijících jako divá zvěř. Lebokar byl odhodlán otce svého pomstít a ocelovou pěstí obořiv se na vlčí lid, mnoho divochů pohubil. Polevil však jeho hněv, nahrazen byv láskou, kterou velký válečník v Amalee nalezl, sličné dívce rodu urozeného. Tu za ženu pojal, a ona mu brzo dceru Zeniter povila. Lebokar obě vroucí láskou miloval a zapomněl na svou pomstu lidu vlčímu, proto se divoši opět směřujícími stávali a pod svého náčelníka Vurutara vedením začali opět nájezdy podnikati na pokojnou zemi zmořeňskou.

Lebokar opojen láskou nedbal nebezpečí, a brzo poznat měl pošetilost svou. Jednoho dne se jeho milovaná žena na výlet k rodičům odebrala, dceru vzavši s sebou, ale kočár jejich v mlžném lese přepaden byl lidmi vlčími. Zkrvavené tělo nejdraší Lebokarovy Amalei nebylo ještě hlínou zaházeno, když hrdinný rek rytíře své z brány hradní do boje vedl. Hnán zuřivostí ze smrti své milované zrozené vyjel krvelačné divochy potřít. Ohněm a mečem bil lid vlčí, potoky krve prolil a mnoho osad vypálil, až se se samotným Vurutarem utkal a osobně ho proklál

mečem svým pádným.

Ale ani po potření lidu vlčího nenalezl Lebokar klid, a tak své panství opustil a jako potulný žoldák zemí se toulal. Dlouhá léta životem potulným strávil, než se znovu na Zmořeň vrátil přived s sebou Heilu z Meriku jako druhou ženu svou. Byla krásná, s dlouhými havraními kadeřemi a očima hlubokýma, ale ani po boku jejím se Lebokar zbavit nedokázal vzpomínek na první svou milovanou ženu. Přesto se jim chlapi dva narodili, starší Girbert a mladší slul Horyk, an však hrbáčem byl. Ani inteligence jeho mimořádná nedokázala v jeho otce očích napravit nedostatek tento, a tak si ti dva nikdy k sobě nenašli cesty. Ani vztah mezi Lebokarem a ženou jeho idilický nebyl, neboť pána hradního vzpomínky trápily na první milovanou ženu jeho, které Heila rovnat se nemohla.

Místo pána hradního však k Heile láskou Uriah Hebke zaplanul, boha Zuna kněz, an hrad po dobu nepřítomnosti Lebokarovy řídil. Ten ochoten byl pro novou paní modré z nebe snést, ale dost odvahy nemaje lásku vyjevit, raději opojení alkoholovému oddával se.

A paní hradní, nevšímaná mužem svým, oddávala se zatím vědm temným, kterým i opovrhovaného Horyka učila, což jim zkázu přinést mělo. Tak studnu černou objevili, sídlo démona noci temnějšího, který našeptal jim, že velká obětí krvavá probudit jej může, a pak jim navěky sloužiti bude. A ti pošetili sloužili mu nevědouce, že oni budou těmi, kdo stanou se služebníky jeho.

Právě tehdy zima tuhá byla, a zbytky lidí vlčích v horách vysokých a lesích nejhlubších se ukrývajících se znovu objevovat začaly. Hutar-Zeg je vedl, šaman kmene a bratr Vurutarův. Po boku jeho stála duchů lesních kněžka, kterou nikdo jiný nebyl než Zeniter, vlastní dcera Lebokarova před lety mnoha při zabití Amalei ztracená. Hutar-Zeg nemluvněte ujal se a jako vlastní je vychoval, takže nyní Zeniter pravou dcerou lidí vlčích byla, aniž by tušil kdo, že spřízněna pokrevně s nepřítelem jejich největším je.

A Lebokar neváhal. Po té, co se zmínky o lidu vlčím znovu objevily, zbroj navlékl a do dalšího boje vyrazil. A Heila, na manželku milující si hrajíc, svým uměním čarodějným Lebokarovi odhalit pomohla vesnici lidu vlčího, kde jen ženy a děti zůstaly, muži byvše na lovu potravu shánět. Neváhal Lebokar a večer již zástup lidí vlčích v řetězech přivedl, aby je jako rukojmí využil a donutil divochy navždy kraj jeho opustit.

Ale to nebyl temný hradní paní plán. Ta Uriaha láskou zmařeného nechala vylákat svého syna staršího Girberta do lesa, a tam ho zabít způsobem,

který z lidu vlčího vyníky činil by. Když Lebokar tu strašlivou zvěst se doslechl, zajatce na nádvoří vyvést nechal a všechny do jednoho je pobít kázal. Zeniter, spatřivši svého lidu masakr, proklela Lebokara, svého nevědomého otce, kletbou strašlivou. A tehdy udeřil démon, byv potoky krve lidu vlčího vyvolán, a Zmořeňský hrad i všechny, kdo žili na něm, ovládl.

A vládne tam dodnes a bude tomu tak, dokud světlo nenávisťi zaplněné duše neosvětlí a šlechtěná Zeniter svému otci zbrklému jeho čin krvavý neodpustí. Až se tito dva usmíří, démona moc nad dušemi lidí nebohých se rozplyne a nad Zmořní znovu slunce se rozzáří.

* * *

Stalo se to sychravého podzimu roku 1066, kdy do poklidné visky liscannorské dorazil mladý pán Osvarr, bratranec krále mallikornského. A jak už to bývá, nepřijel náhodou, nepřijel ani proto, aby ochutnal Jeremiášovy pověstné nakládání tvarůžky, přijel proto, že měl v úmyslu najmout si služby Nurnské družiny.

V hostinci U hrocha se samozřejmě záhy sešla vybraná společnost dobrodruhů poslechnout si, proč mallikornský šlechtic vážil cestu až do dalekého Liscannoru. A ten pochopitelně neotálel a vyložil posluchačům, co ho trápí.

“No to víte, pánové”, začal Osvarr své vyprávění po té, co objednal rundu, “nemohu samozřejmě říci, že bych dosud žil nějak spořádaně. Tedy, nestěžuji si, jako vysoce postavený šlechtic jsem měl vždy všeho dost, nejlepší výchova, nejlepší učitelé, žádné starosti. Posledních několik let jsem trávil nezřízeným opilstvím a flamendováním ve společnosti Sarika, králova bratra. Uživali jsme si ve společnosti šlechticů i děveček, na bálech i v nejhorších putykách. A jednou došlo k tomu, k čemu dojtí muselo. Pili jsme v nějaké přístavní krmě, když si šel opilý Sarik užít s holkou na seník. Jenže otevřel špatné dveře a co bohové nechtěli, ocitl se přímo v doupěti pašeráků. Šlapka to odnesla životem, ale Sarikovi se podařilo prchnout a společně jsme se zabarikádováli v patře. Chvilí jsme odrazili útoky, než se mi podařilo vyklouznout z domu zaďem a přivést pomoc”. Osvarr si při vzpomínce povzdychl a zhluboka se napil.

“Takže to dopadlo dobře”, zhodnotil vyprávění Gon.

“Ne tak docela”, pokračoval Osvarr. “Král samozřejmě oficiálně ocenil, že jsem zachránil život jeho bratra. Jenže mě na druhou stranu vinil, že ho kazím a za všechny Sarikovy ztřeštěnosti můžu já. Takže mi jako odměnu za záchranu Sarikova života

věnoval hrad Zmořeň a přilehlé panství”.

“A to je dobře nebo špatně?”, zeptal se jako vždy zmatený Horác.

“Tady jste o Zmořeňském hradě asi neslyšeli”, pokýval hlavou Osvarr. “Tak tedy, Zmořeň leží v jihovýchodním Mallikornu na samé hranici. Vždycky to byla zapadlá hraniční oblast, málo osídlená a pustá. Nicméně zhruba před sto lety byl podle pověsti tamní hradní pán proklet svou dcerou, a od té doby na hradě straší a na hrad ani do nejbližšího okolí se nikdo neodvažuje”.

“Rozumím”, zamnul si bradu Gerllod. “Aby zachoval dekorum, daroval vám král hrad jakoby za odměnu, ale vlastně to bylo za trest”.

“Přesně tak”, přitakal Osvarr. “Jistě chápete, že jsem nemohl dar odmítnout, to by byla smrtelná urážka krále a u dvora bych se už nemohl nikdy ukázat. A nemohu ani nečině sedět a nepřevzít své panství. Proto jsem přijel za vámi. Doufám, že s vaší pomocí se mi podaří zjistit, co je pravdy na pověstech o Zmořni, a snad se tam i usadit”.

Dobrodruzi chápavě pokývali hlavami. “Je tu ale ještě otázka ceny”, nadhodil myšlenku všech Klabzej. Osvarr pokýval hlavou, věděl, že Nurnští zadarmo nepracují, a byl na to připraven. Za pomoc při cestě na Zmořeň nabídl družině celou svou momentální hotovost, která činila pět tisíc zlatých, a k tomu veškerou kořist, kterou by na hradě našli. K jeho nesmírné úlevě si pláclí.

Druhý den z Liscannoru vyjela skupina jezdců k jihu. Po nakoupení nezbytných zásob na tržišti v Nurnu pokračovala výprava k Černým vrchům oddělujících Gwendarron od království Mallikornského. Chladný podzimní vítr vál do tváře těmto hrdinům: v čele výpravy měl jel Gerllod Moskyt, důstojník gwendarronské armády, který s Osvarrem probíral historii Mallikornu. Za nimi seděl na poníkovi Heft Taras, zavalitý trpaslík, který před ženou maskoval cesty na dobrodružné výpravy zakázkami své obchodní společnosti. Rozmlouval s hobytem Gonem, nováčkem, který se teprve nedávno objevil v Liscannoru sháněje práci, o správném nakládání uzených ryb, za věčných dotazů Horáce Lipového, který se, přestože byl družinovým veteránem, stále marně snažil získat nějakou vážnost a byl pokládán za družinového hlupce.

Následoval člověk Yasper, který přibyl do Liscannoru v létě, když se nechal najmout starostou a ředitelem školy Getdem Ruindorským na opravu školní budovy, jelikož po několika letech byla znovu slavnostně otevřena obecní jednotřídká. Po dokončení nutných oprav získal Yasper v obci placené místo školníka, jehož úkolem bylo provádět běžnou údržbu

školy. Práci vykonával poctivě, škola se jen leskla čistotou, a tak Yasper dostal volno, aby mohl na vlastní kůži okusit dobrodružného života, o kterém za svého pobytu v obci tolik slyšel od ostatních v hostinci U hrocha. Cestu si krátil rozprávěním veselých historek s hobytem Frynnem Konopkou, synem provazníka a nadějným alchymistou.

Následovala nepřehlédnutelná dvojice dobrodruhů. Dlouhý nepěstěný vlas a vous, klobouk, který ztratil tvar a barvu již před mnoha zimami, zdobné korále z lesních bobulí, plášť záplatovaný tolikrát, že nebylo poznat, zda je některá vrstva ještě původní, z nějž i přes chladné počasí čouhlay holé nohy v sandálech, to byl Klabzej Myšilov, liscannorský druid. Bylo s podivem, že takový otrhanec seděl na nádherném zvířeti, které by mu mohl závidět leckterý panovník. Vedle slovutného druida jel na svém vytrvalém koníkovi Goran, barbarský šaman ze severu, toho času jediný družinový kouzelník. Jeho vzhled si nijak nezadal se vzhledem Myšilovovým, jeho zčuchané vlasy byly protkávané ptačími pery, kolem krku mu visely náhrdelníky z uměle zdobených kostí a ptačích lebek, ale též z lidských uší, a všemu vévodila sušená lidská hlava zavěšená u pasu. Průvod uzavíral mohutný kroll Nug, málomluvný válečník, který pro ránu nechodil nikdy daleko.

Že by to bylo vše? Ba ne, ještě tu byl někdo. Ano, támhle, poněkud opožděn za ostatními si v klidu krácel chluhatý poník ověšený čutorami, v jehož sedle podřimoval starý trpaslík. Už z dálky udeřil náhodného pozorovatele do nosu silný pach lihoviny. Tím trpaslíkem nebyl nikdo jiný než Bolbuch, ostřílený bojovník a nestor Nurnských, který byl také vůdcem této výpravy.

Po několika dnech putování dorazila družina do Isselu, velkoměsta a hlavní obchodní křižovatky kraje mallikornského, kde si Osvarr chtěl vyřídít několik věcí a ostatní měli v úmyslu doplnit zásoby. Celé společenstvo se tedy ubytovalo v hostinci U hrozu, což byl podnik pro lepší společnost. Osvarr se sice netajil tím, že svým nezřízeným životem nadělal značné dluhy a většinu zbylých peněz utratil za financování zmořeňského podniku, ale přesto byl šlechticem a neholdal spát jako nějaký žebrák.

Jeho věřitelé ovšem měli na rizika dobývání Zmořeň vlastní názor a neměli v úmyslu připustit, aby se dlužník vrhal do sebevražedného podniku dřív, než splatí všechny pohledávky.

Nurnští právě seděli u oběda, když se otevřely dveře do lokálu a dovnitř vpadla skupina asi patnácti ozbrojenců, která zajistila všechny východy.

Na to vstoupila statná žena v drahých černých šatech bohatě vyšívaných zlatem ověšená lesknoucími se šperky, po boku s mohutným krollem v plné zbroji.

“Kupřena”, zašeptal Osvarr a viditelně zbledl.

Žena na králova bratrance ukázala prstem a přísně se mu zahleděla do očí. “Pamatuj si, že před Kupřenou neutečeš ani na konec světa, neschováš se ani v nehlubší díře. Teď vrať, co dlužíš, a pak si táhni”.

“Ty peníze nemám”, špitl Osvarr. “Ale seženu je, dej mi ještě čas”, dodal kvapně.

“Žádný čas nebude”, prohlásila tvrdě Kupřena. “Jestli nemáš peníze, půjdeš se mnou, a my už se nějak postaráme, abychom je z tebe dostali”.

“Ale já nemohu, mám povinnosti”, namítl Osvarr, ale nevypadalo to, že by to na lichvářku zapůsobilo.

“Chopte se ho”, pokynula svým pochopům.

Tři ozbrojenci přiskočili a popadli Osvarra, ale takové chování ke svému zaměstnavateli si Nurnští nenechali líbit. Vzduchem se mihla Bolbuchova sekera a jeden z troufalců byl rázem o hlavu kratší. To byl signál i pro ostatní dobrodruhy a vzápětí se hospoda změnila v bojiště.

Heft s Gerllodem se rozběhli směrem k lichvářce, ale cestu jim zastoupil statný kroll, po jehož ráně Moskyt odlétl přes půl místnosti a tvrdě narazil do nálevního pultu. Ani Kupřena nebyla žádná nezkušená dáma. Peníze získané lichvou jí sloužily k financování jejího velkého koníčka, alchymie. Její šperky byly protkány nejrůznějšími kouzly a blesky jejich prstenů popálily několik dobrodruhů.

Naštěstí Kupřena nečekala, že Osvarra bude chránit skupina všeho schopných hrdlořezů, a krom svého osvědčeného krolla si najala pouze několik pouličních rváčů nedostatečně sběhlých v boji na život a smrt. Dvěma rozmlátil hlavy Nug, pár padlo střeleno šípy Gona a Frynna, jednomu rozbil o hlavu židli Jasper, aby ho Goran kopancem do slabin vyřadil z dalšího boje. Jen Horác někam založil střely do svého arbaletu, a tak vystřelil po nepřátelích alespoň několik knedlíků.

Bolbuch dvěma ranami rozpáral dva nepřátele snažící se odvléct Osvarra, a přiskočiv na pomoc Heftovi v boji se statným krollem, bylo o výsledku souboje brzy rozhodnuto. Následně nelíostný Heft jedinou ranou sklátil bezbrannou Kupřenu, která se již svíjela v bolestivých křečích po Klabzejově prudkém psychickém útoku.

To už zbylí lichvářini pohůnci nevydrželi a rozprchlí se všemi dostupnými směry. Ve výčepu tak zůstali jen Nurnští, neboť ostatní hosté včetně

hostinského zmizeli už dávno. Vypadalo to tu jako na jatkách. Podlaha byla kluzká krví, která stékala do mezer mezi prkny.

“Nesměj utéct”, zařval Bolbuch, když se rozhlédl po místnosti a došlo mu, co dužina právě spáchala. Sám si ale držel silně krvácející ránu na stehně a nebyl schopen rychlejšího pohybu, většina ostatních na tom byla podobně, takže z hostince za uprchlými rváči vyběhl pouze Heft.

Heft zahlédl dva z nepřátel prchat boční uličkou a rozběhl se za nimi. Několikrát zatočil, jak se mu snažili zmizet ve spleti ulic, až vběhl na náměstí, kde málem vrazil do dvojice městských strážných.

“Co se děje?”, vyštěkl jeden z nich, když se vzpamatoval z počátečního leknutí, a oba namířili na trpaslíka halapartnu. Heft si uvědomil, že má stále v ruce zkrvavenou zbraň.

“Ech... tedy...”, kotal tázaný, než mu hlavou bleskl nápad. “Honim lupičoj”.

“Áno?”, nadzvedl obočí voják a podezřívavě si prohlížel Heftovu zkrvavenou čepel.

“Totiž... takhle... My jsme pótníci, jako na putováňů”, vymýšlel si kvapně Taras, “a bydlíme U hrozna, a já si tak spál, dyž tu mě něco zbudiló a já vidál, že v pokojó někdo já a hrabě se ve věcóch, tak vyskočijó, vémzu sekeroj, ale voni začno zdrhát, byli totiž dvá, nejmiň, a ještě máchnó, zasáhnó jednoho do rukoj, ale stejně zrhá, až se mu za patama prášiló, tak uhánó za nim, ale někde se mi tu ztratijó...”.

“No tak na to se budeme muset podívat”, pokýval hlavou ozbrojenec.

“Nó, samozřejmě, samozřejmě, pánoje, ale já musím rýchlo zpátkoj, co kdyby se vrátijó, já tam teď mám věcoj úplně nehlídanó”, začal se vymlouvat trpaslík.

“Zloděééj, chytte zlodějééééé!”, ozvalo se náhle od stánků tržiště.

“Tak běžte, my tu máme práci”, ohlédl se voják k ruchu mezi stánky. “Za chvíli tam dorazí hlídka celou věc vyšetřit”. Heft si vydechl a rozběhl se co nejrychleji zpátky.

“Musíme zmiznót, za chvíli tu budó vojákoj”, vyhrkl udýchaný trpaslík, když znovu vběhl do lokálu U hroznu.

“Jakto?”, podezřívavě se na něj zadíval Klabzej.

“No, chytló mňa na ulicoj a vyptávájó se, tak jsem se vymluvíjó, že nás tu okradló, ale příjdó to sem vyšetřót”, vysvětlil poněkud zmateně Heft.

“A to je nemohl poslat někam jinam?”, zakroutil hlavou nevěřící Goran.

“No jo, starej bonzák nás zase napráskal”, zavřel Gerllod, který trpaslíkovi od jeho podrazu na

svatbě nemohl přijít na jméno.

“Nekecat, balit, musíme okamžitě z města”, zavelel Bolbuch, kterému Myšílov právě zalátal poslední šram.

Nurnští se tryskem vyřítili z města a hnali se po hlavní cestě k jihu. Jakmile byly městské hradby z dohledu, na radu Osvarrovu opustili hlavní cestu a odbočili na východ, aby se před slídivýma očima hlídek, které je jistě budou pronásledovat, ztratili v lesích na východní hranici země.

Družina minula obděláná pole a pastviny a k večeru se skryla pod zeleným příkrovem pohraničních hvozďů. Cesta se tím samozřejmě výrazně zpomalila. V neobydleném kraji bez cest se družiníci museli často prodírat podrostem a prosekávat si cestu trním, obcházet rokle a skály a bloudit v nepřehledném terému.

Během tohoto putování družina narazila na osamocенého poutníka, trpaslického válečníka Thygrama, který se tu v divočině odloučen od civilizace věnoval půstu a rozjímání. Byl totiž také knězem, ale mnoho toho nenamluvil, proto nikomu neřekl, v co vlastně věří a v čemže spočívá jeho kněžství. A nikdo se zamlklého trpaslíka neptal.

Po několika dnech náročného putování se navíc ukázalo, že družiníci nezametli stopy tak, jak doufali. Průzkumníci zahlédli dva vojáky, kteří sledovali jejich stopu, ale naštěstí si jich sami ještě nevšimli. Družina tedy připravila past. Využila Goranova dvojníka jako návnadu, a když ho vojáci začali honit, vyskočili z křoví válečníci. Bolbuch a Heft zabili prvního, Gerllod, Nug a Thygram prokláli druhého. Střelců, kteří zůstali v záloze, nebylo třeba.

“To byli královští gardisté”, podotkl Osvarr při pohledu na mrtvolky. “Ti se snadno nevzdají”.

“Jsi šlechtic, ne?”, podíval se na něj tázavě Gerllod.

“Ale nemám žádnou pravomoc, aspoň dokud nebudu právoplatným pánem na Zmořni”.

“Tak jedem dál, ne?”, nadhodil Jasper.

Trvalo ještě několik dalších dní, než společenstvo konečně dorazilo k cíli své cesty, aniž by potkalo kohokoliv krom lesní zvěře.

“Támhle je Zmořeň”, ukázal Osvarr na vzdálený pahorek. “Konečně”.

“A co je to támhle?”, ukázal pro změnu Frynn na opačnou stranu. Všichni pohlédli tím směrem. K družině se z kopce přibližoval mohutný vlk. Měl v kohoutku dobrých dva a půl sáhu a jeho šedá srst působila přízračně. Pomalu se blížil a cenil na dobrodruhy své zuby zvící krollích prstů.

Nurnští se připravili k boji, který se zdál neodvratný. Válečníci se postavili do první linie, střelci natáhli tětiny. Vlk se rozběhl. Řítil se přímo na dobrodruhy. Pak skočil. Vylétly šipky a šípy, zaleskly se čepele zbraní připravených udeřit. Ale k boji nedošlo. Vlíčí tělo ve skoku náhle zmizelo, a jen lehký závan ovál tváře dobrodruhů očekávajících útok.

“Co to bylo?”, rozhlížel se kolem zmateně Gon, ale ostatní se na sebe jen bezradně dívali.

“Ať to bylo co to bylo, je to pryč”, prohlásil Bolbuch. “Nekoukat, hrad je támhle”.

Zakrátko se družina ocitla v troskách vesnice opuštěné jistě před mnoha desetiletími. Zbytky rozbořených zdí byly zarostlé klečí a býlím a jen stěží se dalo poznat, že je to dílo lidských rukou. Na kopci nad vsí se proti obloze rýsovaly trosky kdysi jistě pyšného hradu, na kterém však zub času již též zapracoval.

Náhle se ozval šramot a zpoza pobořených zdí se vynořilo několik postav. Podle trhaných pohybů polorozpadlých těl zkušený dobrodruzi jasně rozpoznali, že se jedná o zombie, nemrtvé, kteří páchnou. Tyto obludy patří ke slabším nemrtvým a družina čítající pět válečníků neměla vážnější problémy s jejich potřením.

Rozsekaná těla se již válela v prachu, když Goran ukázal na směrem k hradu a zavolal na ostatní: “Podívejte, támhle”.

Skutečně, od vesnice do straně k hradu spěchala podivná shrbená postava v dlouhém černém plášti. Více družiníků napadlo, že by to mohl být nekromant, který na ně právě poslal krvelačné zombie. Nikoho naopak nenapadlo, že nekromantovým úkolem bylo přilákat další chutné duše pro současného vládce hradu.

“Rychle za ním”, kázal Bolbuch a vyrazil do strmého kopce. Ostatní za ním.

Když zadychaní dobrodruzi vpadli branou na nádvoří, nespatřili ani živáčka. A ani si nevšimli, že se zšeřilo a padla tma, toho dne poněkud brzo.

Rozhlédli se kolem sebe po hradních budovách. Zevnitř z nádvoří nevypadaly tak zničené jako při pohledu zvenku. Kamenné zdivo působilo ponuře, ale pevně. Dobrodruzi kráčeli po nádvoří a rozhlíželi se po nějakých známkách života, když tu z domu vyšla postava, celá zakutá v brnění zdobené mnoha bodci a čepelemi s mohutným obouručním mečem v ruce, a bez rozpaků se vrhla na družinu.

Hradnímu pánu se neohroženě postavil Bolbuch, paríroval svou sekeroj, ale ta mu po ráně mečem vylétla z ruky, takovou měl rytíř sílu. Ze stran ihned přiskočili Heft a Gerllod, aby poskytl vůdci

čas znovu se ozbrojit. Střelci se snažili pomoci palbou, ale šípy se neškodně odrážely od silné zbroje. Válečnické zbraně sice na několika místech zasáhly, ale majitel brnění stále jakoby neumdlával. Až kroll Nug se dokázal přitočit k nepříteli zezadu a silnou ranou svého kyje hluboko prohnul zádový plát. Válečník se zapotácel, a toho využil Bolbuch, který mu hluboko do hrudi zařal sekeru. Rytíř klesl na kolena a zasypan dalšími ranami se s rachotem sesul k zemi.

“Klatě”, odplivl si vůdce. “Doufám, že tu takových není víc”, pravil a pozorně se rozhlížel po dveřích do rozličných budov na nádvoří.

Oddychování bojem znavených dobrodruhů náhle přerušil bojový pokřik, a když se druzi otočili, spatřili právě zabitého rytíře vrhajícího se znovu do útoku. Tam, kde před chvílí leželo jeho tělo, nebylo nic.

Válečník zaútočil z týla a první se mu dostal do rány Horác, který se tradičně držel vzadu. Rána obouručákem ho odhodila o několik sáhů a malý hobit zůstal otřeseně ležet na zemi ztěžka lapaje po dechu. Naštěstí pro něj Goran poslal proti rytíři svého dvojníka, který odlákal jeho pozornost, a přestože byl vzápětí rozsekán, zaměstnal nepřítele na dost dlouho, aby se válečníci dokázali znovu postavit do bojové formace a udeřit. Teď už měli lepší představu o způsobu boje tohoto protivníka, a zaútočili tudíž z více stran, čímž nepříteli zmátli a dokázali ho znovu udolat. Přesto si ale všichni odnesli několik sečných zranění.

“Tak co se to tu, sakra, děje?”, položil si spíše řečnickou otázku Klabzej, ale ostatní jen bezradně pokrčili rameny.

“A kde je zas ta mrtvola?”, vykřikl zděšené Frynn, když si všiml, že tělo hradního pána v nestřeženém okamžiku opět zmizelo. Zpoza rohu věže se však ozývaly těžké kroky a cinkot kráčejícího rytíře.

“Ven, kvapem”, zavelel Bolbuch a družinici se rozběhli přes nádvoří k východu. Jaké však bylo jejich překvapení, že na místě brány, kterou vstoupili, stála neprostopná zeď.

“Můžeš nás odsud dostat?”, podíval se Gerllod na Gorana.

“Já?”, podivil se barbar.

“No třeba nějakým kouzlem”.

“Mohl bych tě proměnit v ropucha”, zamyslel se šaman, jehož kouzlení bylo poněkud primitivnější úrovně. Musel připravit složitý obřad a provést mnoho předepsaných úkonů, aby si naklonil nejružnější přírodní duchy a ti vykonali jeho vůli. “Když si tu sedneš do dřepu a já ti na hlavu položím sušenou kůži z mloka, pak kolem tebe zapálím svíčky

a rozsypu trochu máty a sušeného jalovce...”.

“A k čemu mi asi bude, když budu ropucha?”, zlostně si odfrkl Gerllod.

“Třeba bys mohl odskákat a protáhnout se nějakou dírou”, pokrčil rameny Goran.

“Ten nesmrtelný hajzl už se zas blíží, měli bysme zmizet”, ozval se Yasper.

“Támhle to vypadá jako nějaká svatyně, co se tam schovat?”, ukázal Thygram na postranní budovu. Vzápětí už kroky Nurnských směřovaly přes nádvoří udaným směrem.

Dobrodruzi vpadli do prostorné místnosti s vysokým stropem a okny vyplněnými barevnými skly. Válelo se tu několik lavic a u protější stěny stál oltář. Nurnští kvapně zavřeli dveře a vyztužili je několika lavicemi, ale dovnitř se nikdo nedobýval. Oknem viděli, že rytíř chvíli obcházel pod několika schůdky vedoucími ke dveřím svatyně, ale na ně nevstoupil a po chvíli odkváčil.

“Tak co teď?”, zeptal se Gon.

“Zdá se, že sem to za náma nemůže”, podotkl s nadějí v hlase Frynn.

“To je dobře. V tom případě nařizují odpočinek”, prohlásil udýchaný a notně zkrvavený Bolbuch.

“Čí je to asi svatyně?”, rozhlédl se po místnosti Gerllod.

“Nemám tušení, nic mi o nepřipomíná”, zavrtěl hlavou Thygram, jediný družinový odborník přes náboženství.

“Toto je svatyně boha Zuna, pánové. Vítejte na Zmořni”, prozradil dobrodruhům duch, který právě prošel stěnou. Odpovědi mu byly vytasené zbraně Nurnských, a rovněž několik nepěkných zaklení, nepatřičně narušujících pietu místa.

“Asi bych se měl představit”, rozhlédl se duch po zaražených tvářích nurnských hrdobců. “Jsem Uriah Hebke, kněz boha Zuna na tomto hradě. Tedy, alespoň jsem jím býval, dokud jsem žil, ale dovoluji si považovat se za něj i po smrti”.

“Co se tu, u všech démonů, děje?”, vzpamatoval se z leknutí jako první Gerllod.

“Démony bych se na tomto místě příliš nezaklínal, být vámi”, odvětil duch. “Vše vám mohu uložit, podle svých skromných vědomostí, ovšem. Ale upokojte se, odložte zbraně a ošetřete si rány, zjevně to potřebujete. Nebojte se, v těchto zdech stále zůstává alespoň drobný stín Zunovy moci a vyjma mé maličkosti není pro obyvatele tohoto prokletého místa možné sem vstoupit”.

Dobrodruzi se tedy uvolnili a posadili se na lavice, kde si začali léčit šrámy. Hlavně druid Myšilov měl práce nad hlavu s obvazováním

raněných. A Uriah zatím stručně vyložil, co se na hradě děje.

Onen bojovník, s nímž se družina střela na nádvoří, byl samotný hradní pán Lebokar. Je poněkud nerudný, po sto letech strašení ostatně kdo by se mu divil. Nemůže umřít, ale také se může pohybovat jen na nádvoří a ve zbrojnici. Kromě něj se po hradě pohybují různí duchové z řad služebnictva a Lebokarovy družiny, kteří byli na hradě ve chvíli prokletí. Ta nastala zhruba před sto lety, Uriah to již dávno přestal počítat. Tehdy Lebokar nařídil na nádvoří hradu pobít ženy a děti vliého lidu a byl proklet jejich kněžkou. Od té doby jsou hrad i všichni jeho obyvatelé prokletí a scéna masakru se tu odehrává každý den. Podle Uriaha by mohlo pomoci, pokud by se masakru a následné kletbě podařilo zabránit.

Během knězova vyprávění se dobrodruzi vyléčili a v relativním pohodlí kaple se uložili k odpočinku. Sem tam někdo prohodil nějaké slovo s moudrým duchem, ale většina hrdinů byla zamlklá, ztracena v myšlenkách o pomíjivosti bytí.

Po několika hodinách se zvenku ozval hluk dupajících nohou, hlasů a cinkajících zbraní. Nurnští se nahnuli k oknům a spatřili přízračnou scénu, kdy byli zubožení a spoutaní duchové hnáni na nádvoří halapartnami vojáků, rovněž duchů. Na nádvoří stál přízračný Lebokar, kterému právě něco sděloval mlžný posel, a jeho tvář byla bílá jako čerstvý sníh, zkřivena žalem a nenávistí.

“Teď dá příkaz k masakru”, vykřikl Uriah. “Musíte jednat”.

Nurnští bezmyšlenkovitě poslechlí a vyběhli na nádvoří utkat se s přízračnými vojáký. Jaké však bylo jejich překvapení, když někteří dobrodruzi zjistili, že jejich zbraně na nepřátele vůbec nepůsobí. Střelci vyslali několik salv, ale jejich šípy a šípky se neškodně roztříštily o protější stěnu. Jen Yasper, jenž po přečtení příručky začínajícího dobrodruha, kterou našel na nočním stolku svého pokoje v hostinci U hrocha, kde se již válela drahně let a předávala se z dobrodruha na dobrodruha, zakoupil šípy se stříbrnými hroty, dokázal zraňovat nehmotné postavy.

Někteří válečníci měli ocarované čepele a podařilo se jim rozehnat pár vojáků, ale přízračné halaparty ozbrojenců je krutě zraňovaly procházejíce jejich hmotnými těly jakoby nic. Bolbuch musel chtít nechtít vydat příkaz k ústupu. Dobrodruzi se stáhli do svatyně, kam za nimi vojáci nemohli, a jali se sledovat scénu na nádvoří. Tam Lebokar dunivým hlasem vydal příkaz a následoval masakr spoutaných zajatců. Několik vojáků rozehnanych čepelemi Nurnských zjevně nehrálo roli. Když bylo dílo hotovo, objevila se na hradbách přízračná postava mladé dívky divokého

vzezření a vysokým hlasem pronesla slova kletby. Přestože družiníci nerozuměli jazyku, slova jim zněla v hlavách jako zvon. Pak vše zmizelo a nádvoří bylo tiché a klidné.

“Tohle nedáme”, pronesl prorocká slova Konopka.

“Teď si hlavně potřebujem odpočinout”, prohlásil vyčerpaný Gerllod.

“Bať, ráno můdřejší večera”, přitakal Heft.

Ale ráno nepřišlo. Když se Nurnští začali probouzet, panovala stejná tma jako předtím. Přesto nápad přišel.

“Kdybychom chytli Lebokara a zabili ho tady u oltáře, tak by už nemusel ožít”, představil ostatním svůj plán Gerllod. “Uriah přece říkal, že tady ve svatyni to prokletí nepůsobí”.

Ostatní souhlasili. Tohle by mohlo být řešení. Přinejmenším to stálo za pokus. A tak družinici vyrazili znovu na nádvoří. V čele šli Bolbuch, Heft, Gerllod, Thygram a Nug, kteří měli hradního pána zaměstnat, zatímco ostatní nesli lasa, kterými měl být v nestřeženém okamžiku spoután.

A opravdu. Lebokar na sebe nedal dlouho čekat a vyrazil proti Nurnským. Ti ho obestoupili a dotírali na něj, ze všech stran, aby nevěděl, kam se obrátit. První vrhl laso šikovný Yasper a dobře mířenou ranou rytíře lapil do smyčky. Když se Lebokar snažil vyprostit, využili válečníci situace a srazili ho na zem. Tam byl pomocí dalších lan hradní pán spoután. Pak ho družiníci popadli, a přestože se vzpíral a klel, nesli ho do svatyně.

Bolbuch v čele právě vstoupil na první schod, když zavřenými dveřmi svatyně prošel Uriah Hebke a udeřil ho přízračnou dýkou. Trpaslík necítil ránu, ale jakoby mu nehmotná čepel z těla vysávala životní sílu.

“Braně se”, zařval vůdce, pustil Lebokara a sáhl po zbrani. V boji se ukázalo, že nehmotný Uriah dokáže procházet nejen zdmi, ale i živými bytostmi. Tak se točil mezi dobrodruhy, procházel jimi, a přitom sekal na všechny strany zářící nehmotnou dýkou. Stejně jako přízrační vojáci, ani on nebyl zranitelný obyčejnými zbraněmi a boj byl tedy nesmírně náročný. Několik dobrodruhů neschopných pomoci ostatním se před pomateným knězem skrylo za vedlejší zídliku.

Gerllod znechucen tím, že jeho vojenská čepel nafasovaná v gwendaronské armádě není schopna duchovi ublížit, stál opodál a pozoroval boj, když tu k němu přistoupil Gon a podával mu tenký, ale dlouhý stříbrný řetěz. Válečník ho vzal a omotal kolem své ocelové čepele, načež zaútočil na ducha

divoce šlehaajícího kolem sebe svou přízračnou dýkou. Stříbrný řetěz se rozzářil, když Gerllodova čepel prošla Uriahovým tělem, a duch zarval překvapením a bolestí. Zlostně se otočil na liscannoského hrdinu, ale ten neváhal a řal znovu. Poraněný duch prošel jeho tělem, přičemž mu zarazil dýku do prsou. Gerllod pocítil ledový chlad a na chvíli ho přepadla slabost, ale věděl, že nyní nesmí povolit. Skočil přímo na ducha a nehlédě na svou obranu několikrát rychle sekl. Na Uriahově přízračné tváři se chvíli zračilo překvapení, než se s příšerným uširvocím řevem duch rozplynul.

Bylo dobojováno. Bolbuch klečel na koleni a opíral se o sekeru snaže se popadnout dech. Všichni bojující byli zcela vyčerpáni. Místa, kam je zasáhla Uriahova dýka, byla zcela necitlivá a na dotyk ledová. Naštěstí byli všichni živí, ale Klabzej hnal zraněné do svatyně, aby je mohl odborně ošetřit. V tomto stavu se nemohli nikomu dalšímu postavit. Navíc prostým pohledem na dlažbu nádvorí zjistili, že po zajatém Lebokarovi zůstaly jen potrhane provazy, hradní pán však byl pryč. To však bylo dobrodruhům nyní srdečně jedno. Rozložili se ve svatyni k odpočinku a Myšilov běhal od jednoho k druhému, aby řádně ošetřil všechna zranění.

Později se družinici nahrnuli k oknům, aby si znovu prohlédli děsivou podívanou na nádvoří, kdy Lebokar se svou ženou po boku nařídil svým vojákům zmasakrovat bezbranné zajatce z řad vlčího lidu. Vše proběhlo jako o den dříve, a po prokletí se nádvoří opět vyčistilo.

Když si Numští řádně odpočinuli a vyspali, začala porada o dalším postupu.

“Takže je jasný, že Hebke byl zrádce a kecal”, shrnul situaci Gerllod.

“A co z toho plyne?”, otázal se Bolbuch.

“No třeba lhal i o tom, že se z hradu nedá dostat. Mohli bychom to nějak zkusit. Ty vážně něco neumíš?”, obrátil se válečník na Gorana.

“Tak ještě bych tě mohl nechat lítat, ale nevydrží to moc dlouho”, poškrábal se na bradě šaman.

“No vídíš, tak jdeme na to”, zaradoval se Moskyt.

Dobrodruzi vylezli ze svatyně na nádvoří a před zmizelou branou do hradu, kde Goran rozestavil několik voskových svíc a zapálil je. Pak rozsypal po zemi jakýsi černý prášek a vytvořil z něj přitom prapodivné obrazy. Potom zapíchl do Gerllodových šatů a vlasů asi dvacet sokolích per, dvě nejdelší mu vložil do dlaní a postavil válečníka do středu obrazce.

“Tak, a teď klidně stůj, a až ti řeknu, tak začneš rychle mávat rukama, jasný?”, vysvětlil šaman

Moskytovi fungování kouzla. Ten jen kývl a souhlas.

Ostatní nezáčastně přihlíželi, když začal Goran kolem svící křepčit a propěvovat podivná neznámá slova. Tanec se stále zrychloval a brzo i přihlížejíci začali pociťovat silící koncentraci magické energie. Heft raději poodstoupil a prohrábl si naježené vousy.

Po několika minutách frenetického křepčení dal Goran pokyn válečníkovi, a ten začal zuřivě máchat rukama. Šaman kolem něj ještě několikrát protančil, než zvedl ruce a vykřikl poslední slovo zařikání. Prášek na zemi zajiskřil a se syčením vzplál, zahaluje Gerlloda do štiplavého dýmu. Když se kouř rozplynul, byl už válečník několik sáhů nad zemí a za mohutného máchání rukou stoupal stále výš směruje nad zeď ohraničující hrad.

“Nejde to”, oznámil ostatním Gerllod, když šťastně přistál. “Všude kolem hradu je tma, není tam nic vidět, a jakoby mi nějaká síla bránila přelítnout tu hradbu”.

“Dobře, tak na to musíme jinak”, prohrábl si vousy Bolbuch. “Mrkneme se do těch baráků”.

Dobrodruzi přešli před hlavní vstup do rozlehlé budovy, který byl blokován masivními okovanými dubovými dveřmi. O jejich otevření se nejprve pokusil Jasper a po něm Gon, ale se složitým zámekem si ani jeden neporadil. Pak se proti dveřím rozběhli oba trpaslíci, ale kromě pomačkaných ramenních plátů nedosáhli žádného výsledku.

Nakonec si před dveře stoupl Goran. Namaloval na nich složitý znak křídou, načež před nimi začal křepčit a propěvovat si ve svém hrdelním barbarském jazyce. Někteří dobrodruzi sledovali šamanovo snažení, zatímco jiní se s přichystanými zbraněmi rozhlíželi, zda se někde nevynoří nějaký nepřítel. Zahlédli jen Lebokara, který se ale ostentativně držel na druhé straně nádvoří a dělal, že družinu nevidí.

Goran zrychloval svůj tanec a zpíval stále hlasitěji, až s posledním výkřikem máchl svou čarodějnou holí a bouchl do dveří. Ty se s hromovým zaduněním rozpadly na třísky a kusy zprohýbaného kovu. Cesta do hradní budovy byla volná.

Družina zaujala bojové postavení a přes rozpadlé trosky dveří vstoupila do hradu. Ocitla se v rozlehlém vestibulu s širokým schodištěm do patra a několika bočními chodbami a místnostmi. Když se družinici vydali po schodech nahoru, náhle se odevšad začali hrnout duchové.

Družina byla napadena ze všech stran, což záhy vedlo k rozpadu bojové formace, neboť každý

se bránil, jak mohl. Bolbuch s Heftem po boku se probíli na ochoz v patře, kde byla koncentrace duchů největší, a rozháněli je svými ušlechtilými čepelími. Goran se oháněl svou holí, která mu poskytovala nadpřirozené bojové schopnosti, a se svými vyčarovými dvojinky po boku se probíjel sloupovím. Gerllod se pokusil zopakovat trik se stříbrným řetízkem, zatímco Thygram se po přízračných stínech oháněl stříbrným šípem, který si půjčil od Yaspera. Rovněž Osvarr se zapojil do říše svým mečem děděným v jeho rodu po několik generací.

Kroll Nug nebyl s to pochopit rozdíl mezi kouzelnou a nekouzelnou zbraní, proto se po duších oháněl svým kyjem, ale dosáhl pouze toho, že rozmlátil dřevěný stůl, srazil sochu amorka na soklu nad schodištěm a prorazil zábradlí. Duchům nicméně neublížil a přes zoufalou obranu jejich nehmotným pařátům podlehl.

Klabzej Myšilov stál uprostřed schodiště a mával kolem sebe svou dubovou holí naplněnou čistou lesní mocí a navíc srážel duchy psychickými údery na jejich éterické schránky. Vedle něj se krčili Frynn a Gon, kteří na své šípky nasadili stříbrné hroty darované Yasperem, a tak mohli sestřelovat duchy objevivší se poblíž. Naopak velkorysému Yasperovi jeho stříbrné šípky záhy došly, a on se tak ocitl před nepřáteli bezbranný. Snažil se sice ukrýt v masivní truhle u stěny, ale nebyl dost rychlý a rozlíčení duchové mu doslova vyrvali duši z těla.

Posledním bojujícím byl Horác, přestože slovo bojující je dosti nadsazené. Hobit nevlastníci magické zbraně většinu boje strávil klíčkováním mezi sloupy a vyhýbáním se zlovolným nepřátelům, což se mu poměrně úspěšně dařilo.

Když se pod ranami ušlechtilých čepelí numských reků rozplynul poslední duch, sešla se družina znovu u mrtvol dvou padlých. Přestože v boji netekla krev, byli dobrodruzi oslabeni pařáty duchů, jejichž zásahy z nich vysály životní sílu, a navíc vysílení náročným bojem. Však se také Klabzej měl co ohánět, aby přízračná zranění patřičně magicky vyléčil.

“Tak co dál?”, zeptal se ostatních Bolbuch, zatímco mu Myšilov hojivou masť mazal rameno, které mu po zásahu duchem celé mravenčilo.

“Já bych se stáhnul do svatyně a odpočinul si”, navrhl malý Gon, který jako nováček měl několikrát na mále a zatím dostatečně neuvyklý dobrodružnému životu byl zcela vyčerpán.

“Sotva jsme vstávali”, zavrčel Gerllod.

“A nebo bychom naopak měli co nejrychleji prohledat hrad”, podotkl Goran. “Aby tu zítra ti duchové nebyli zas”.

“To je dost o hubu, kdo ví, co tam může ještě čekat”, namítl Frynn.

“Všimli jste si, že ti duchové vypadali, jakoby na sobě měli livreje?”, nadhodil Jasper.

“Já si toho všim”, hlásil se Gon. “Bylo to asi místní služebnictvo”.

“Ten tlustej duch v přízemí byla nejspíš kuchařka a...”, začal Frynn, ale pak se zarazil a prude se otočil s otevřenou pusou zíraje na Yaspera. I ostatní si v tuto chvíli uvědomili, že během porady se k nim Jasper s Nugem, jejichž těla chladla na podlaze, připojili a beze všeho stojí mezi ostatními, byť byli poněkud průhlední. Numští tasili zbraně, ale dvojice exdobrodruhů nevypadala, že by měla nepřátelské úmysly.

“Co blázníte?”, zeptal se překvapeně

Yasper hledě na napřežené čepele a podezíravé pohledy ostatních, zatímco Nug si potěžkal svůj nehmotný kyj.

“Vy jste mrtvý”, ukázal na duchy Heft.

“Nug se necítit mrtvý”, zavrtěl rezolutně hlavou kroll. “Naopak se cítit uvolněný a lehký jako pírkó”.

Yasper zvedl dlaň a dal si jí před oči, skrze ni stále pozoruje ostatní. “No, musím uznat, že jsou tu jisté náznaky k zamýšlení...”.

“Ale jak je tohle možný?”, divil se Horác.

“Hele, Yaspere, zkus projít tím sloupem”, navrhl Goran. A skutečně, nehmotný zloděj překážkou bez problémů prošel.

“Jaks to udělal?”, hned se ho ptal Horác.

“To bych chtěl taky umět”.

“To se dá snadno zařídit”, podotkl Bolbuch a palcem překontroloval ostří své sekery.

“Vážně by to šlo?”, obrátil se na něj Lipový s bezelstným výrazem.

“Já bych moc nenaléhal”, upozornil hobita Goran. “Aby ses nedivil”.

“A jak je to teda možný?”, naléhal Horác na barbara.

“Tady kolega ti to vysvětlí”, odkázal šaman hobita na svého dvojníka, který přes nápor dotazů zůstal ledově klidný a s kamennou tváří zarytě mlčel.

Bolbuch zatím dospěl k názoru, že je zbytečné chtít porozumět všemu. “Prohledáme to tady”, přikázal. “Yasperovi a Nugovi se de facto nic moc horšího stát nemůže, takže půjdou první”.

Družina se pustila do prohledávání rozlehlého hradu. Poctivě prohledala všechny místnosti, i ty zamčené, kam bez problému pronikla dvojice Jasper a Nug, ale nic, co by vysvětlovalo podivuhodné dění na hradě, nenalezli. Až v nejvyšším patře hradní věže byl objeven obraz

pohledně ženy.

“Amalea Zmořeňská, žena Lebokarova”, přečetl štítek Gon.

“Vypadá jinak než ta, co jsme viděli na nádvoří?”, zamyslel se Frynn.

“No jo, asi jíh měl víc, třeba se to tehdy smělo”, ozval se Horác.

“A nebo zemřela a oženil se podruhy”, navrhl pravděpodobnější vysvětlení Goran.

“Všimněte si ale”, zadíval se na obraz pozorně Yasper, “že tahle ženská spíš vypadá jako ta kněžka, co Lebokara proklela”.

“No jo, ty kluku jeden, tys na to možná káp”, zašilhal na obraz zblízka Gerllod.

“Že by Lebokarova první žena byla kněžka vlčího lidu?”, pochyboval Gon.

“Ta kněžka vypadala dost mladě, spíš by to mohla být jejich dcera”, podotkl Frynn.

“Pokrevní vazba”, pokýval hlavou Goran. “Ta může vytvořit velmi silné magické pouto”.

“Tak teď ještě, kde tu dceru lapit?”, zabručel Bolbuch.

“Co je to třeba támhle?”, ukázal Gerllod hledící z okna. Z hradní věže by mohl být rozhled do daleka, pokud by vše za hradbami nebylo zahaleno černočernou tmou, ale na jedné straně byla branka a za ní křovím zarostlá zahrada, na jejímž konci stál malý domek, z jehož okna se linulo bledé světlo.

“Jdem tam”, prohlásil Bolbuch, když se u okna vytáhl na špičky a pohlédl přes parapet. “Třeba tam bydlí někdo rozumnej”.

Dobrodruzi sestoupili z věže zpět na nádvoří a vyrazivše branku, ocitli si v zeleném bludišti trnitých křovin. Jen Yasper a Nug neměli problémy projít, ostatní co chvíli zakleli, když je pružné větve šlehly přes nechráněnou pokožku. Navíc byla neznatelná stezka plná křižovatek a slepých odboček, takže dobrodruzi bloudili různými směry. Bludiště bylo zjevně daleko větší, než se při pohledu z věže zdálo.

Znenadání se z křovin vynořili podivní proutění panáci, jakoby zmřt křovin v podobě lidských postav, a vrhli se ze všech stran na družinu, bičující dobrodruhy větvemi. Šípy jim nepůsobily téměř žádné škody, zapichující se do nich jako do cvičných terčů, proto Konopka vytáhl láhev s olejem a jednoho panáka zkusmo zapálil. Ten vzplál jasným plamenem a během chvíle z něj zůstala jen hromádka popela. Touto účinnou taktikou se podařilo zlikvidovat většinu nepřátel, přestože Bolbuch s Heftem svými sekýrami nasekali pěknou hromadu dříví na podpal a činili se i ostatní, včetně družinových duchů s jejich nehmotnými zbraněmi.

Po vyléčení zranění způsobených švihajícími větvemi pokračovala družina v bloudění zahradou, ale trvalo ještě několik hodin pochodu, než se klející dobrodruzi prosekali na druhou stranu. A tam skutečně stál domeček, který viděli z věže. Heft se podíval na ostatní, pak pokrčil rameny a zabušil na dveře.

Otevřela pohledná tmavovlasá dívka, přesně ta, kterou dobrodruzi již několikrát spatřili hystericky proklínat Lebokara za povražďení jejich lidí. Nyní však její tvář zdobil milý úsměv, a aniž by se obtěžovala ptát se dobrodruhů, kdo jsou a kde se tu vzali, pozvala je dál.

Nurnští se začali hrnout do malé světničky, ale ta se ukázala dost velkou pro všechny. Přestože to zprvu vypadalo, že je v místnůstce jen malý stolek se stoličkou, byl stůl velký a dubový a kolem něj lavice, kam se dobrodruzi pohodlně usadili. Dívka hostům nabídla bylinkový čaj, a hnedle začala nalévat do šálků, které již byly připraveny před dobrodruhy na stole. Z nevelké konvice se linula příjemná vůně, a přestože to bylo s podivem, stačil její obsah pro všechny.

Dívka se usadila a začala dobrodruhům vyprávět o své zahrádce, o ptáčcích, s kterými se honí po louce, o mracích uhánějících oblohou, s nimiž občas rozmlouvá, a tak pokračovala a pokračovala, přeskakovala od tématu k tématu, a stále působila zasněně, jakoby ani nevnímala společnost kolem sebe.

“A co Lebokar?”, přerušil dívku Bolbuch, již netrpělivý, neboť čaj dopil a kořalka mu došla.

“Ach”, vzdychla dívka a trochu se zachmuřila. “Neříkejte to jméno, neznám žádného Lebokara”.

“Ale pani...”, začal Gon.

“Neříkej jí pani, je mladá”, okřikl ho Gerllod.

“Tak teda slečno”, poslechl hobit, “co to prokletí, vždyť to jste řekla vy, viděli jsme to”. Dívka však jen zavrtěla odmítavě hlavou.

“Stalo se to hned po tom masakru”, naléhal Gon.

“Nevím nic o masakru ani prokletí. Nic si nepamatuji. Nic si nechci pamatovat. Jsem tu, abych si odpočinula. Je tu krásně, mám tu klid. Nebylo prokletí, nebyl masakr, nic nebylo”.

“Ale už tu odpočíváte sto let”, podotkl Goran. “To by pomalu mohlo jednomu stačit”.

“Slečno, vždyť jste tu úplně sama”, vložil se do jednání Yasper. “To vám nechybí váš lid, skutečný život, slunce?”.

“Slunce?”, podívala se na něj dívka a jakoby nad něčím přemýšlela.

“To jste neviděla už pěknou dobu, že?”, pokračoval vmlouvavý duch Yasper. “Víte, Lebokar je vaším otcem. Pravda, nezachoval se nejlíp. Docela chápu, že jste na něj byla našťvaná, ale čas všechno nakonec zhojí. Pojd'te s námi za ním, ať si můžete vše vyříkat z očí do očí”.

“Ne”, odmítla bledá dívka. “Já teď žiju tady. Jsem spokojená. Nemůžu nikam jít. Nechci”.

“Podívejte, opravdu tu chcete žít na věčnost? Ve tmě, šeru a chladu? Už nikdy nespátřit slunce, necítit vítr ve vlasech, neprocházet se nočními lučinami? Být sama jen se svými sny, bez přátel, druhů, lásky? A necháte svého otce donekonečna se utápět ve své vině? Ani on si za své činy nezaslouží takový osud. Odpuště mu. Konečně mu odpuště, ať má jeho duše pokoj. A vaše též”.

Na dívčině tváři se zaleskly slzy. “Pojd'te”, podal jí ruku galantní duch Yasper a pomohl jí vstát. “Je čas jít”.

Nurnští se ve společnosti Zeniter vrátili z trnité zahrady do hradu, kde už byli očekáváni. Heila, Lebokarova druhá žena, stojící na balkóně navrhla dobrodruhům, že jim vydá všechny hradní poklady a poskytne volný odchod, když nechají dívku být. Odpověď jí Bolbuch pěkně od plic po trpaslicku a následovalo několik šípů od družinových střelců. Čarodějnice zdvihla ruce a šípy jí neškodně minuly. Pak zamávala rukama a pronesla slova jakéhosi temného kouzla. Kolem ní zakroužila čtveřice čepelí, a pak se obrovskou rychlostí vrhla na družinu.

Válečníci měli co dělat, aby útočící zbraně odrazili. Byla to nezvyklá situace, čepele byly ostré jako břitva a kroužily kolem hrdinů, aby zaútočily v nejpříhodnějším okamžiku. Naopak Nurnští neměli na koho útočit, neboť zbraně nikdo nedržel, a tak jim nezbývalo než jen odvracet útoky.

“Kryjte ňa”, vyzval ostatní Heft a začal se přehrabovat v baťohe. Po chvíli vytáhl jakýsi magický bezmeg a nehezky se usmál. Pak pronesl jakési tajuplné slovo a zmizel, aby se zhmotnil hned vedle směřující se čarodějky. Té ztuhl úsměv na rtech, když viděla svištlík sekeru mířící přímo na ní. Za okamžik její hlava poskakovala po dlažbě nádvoří.

“Vye vrazi”, ozval se zoufalý výkřik a zpoza rohu vylezl hrbatý mladík v černém plášti se zoufalým výrazem v tváři. Znatelně připomínal postavu, která dobrodruhy na hrad nalákala. Tím se ale nyní nikdo nezabýval, neboť mladíkovi vyšlehl z prstů svazek blesků a srazil na zem válečníky v první řadě. Pak se mu však do břicha zabodly dva šípy, a další nehmotný z Yasperova luku jím prolétl zanechávaje za sebou bolestivou stopu. Čaroděj chtěl seslat nové kouzlo, ale tok soustředění mu narušila

rána koule z arbaletu mezi oči. Zapotácel se, a to už k němu přiběhl Klabzej a ranou do týla mu srazil vaz.

Blesky silně popálený Bolbuch se jen těžce zvedal ze země. “Rychle, už to začíná”, pokynul starý trpaslík směrem k nádvoří, kde se již Lebokar jako každý den chystal vydat pokyn k masakru. Dnes to však bylo jinak.

“Otče”, vstoupila na nádvoří Zeniter a s milým úsměvem došla k překvapenému hradnímu pánu. Co si mezi sebou říkali dobrodruzi neslyšeli, ale po chvíli spatřili, jak se dvojice objala. V tu chvíli se začali duchové shromáždění na nádvoří rozplývat a mizet.

Druzi viděli, jak Lebokar, jakoby konečně pocítil tíhu let, poklesl a ulehł na dlažbu, položiv Zeniter hlavu do klína. Prohodil ke své znovunalezené dceři ještě několik slov, než zavřel oči navždy. Dívka si ho k sobě přivinula a hladila ho po vousích. Muže, který konečně nalezl pokoj.

Se smrtí Lebokarovou však přestávalo působit kouzlo, kterým byl hrad zahalen. Odpuštění zasadilo ránu démonu, který čerpal svou sílu z nenávisti a násilí a jen díky nim mohl držet hrad ve své moci. Věkovité hradní zdi se začaly hroutit a dobrodruhům se začala trást země pod nohama. Po chvíli otřásání ustalo a družiníci se opět mohli postavit na nohy. Uprostřed nádvoří zela velká černá díra.

Nurnští spustili lano a v čele s válečníky slanili dolů. Ocitli se v hradních sklepích, vlhkých, temných a ponurých místnostech sloužících jako kobky a žaláře. A v nich našli dobrodruzi příčinu zla na Zmořni, temnou bytost z nekonečných hlubin pekla.

Tvor sestával z beztvaré černé hmoty, jen vzdáleně připomínal obřího černého hlavonožce, jehož chapadla se snažila zmocnit se útočících dobrodruhů, kteří jejich konce odsekávali svými ušlechtilými zbraněmi. Na tvora se neohroženě vrhli především Nug a Yasper, kteří podvědomně cítili, že vězní jejich duše, které po jeho zabití mohou vyhrát zpět. Ostatní ale dvěma duchům zdatně sekundovali, do hmoty se zabořilo množství šípů družinových střelců, zasekly se do ní meče a sekery válečníků a tloukly do ní hole dvojníků povzbuzovaných Goranem. Temná chapadla sem tam některého hrdinů obtočila ve smrtícím sevření, ale vždy rychle přiskočil někdo z ostatních a slizký úd odsekl. Sehraní válečníci se tak probili až k hlavnímu centru temné hmoty, která po několika ranách ochabla, zesklivatěla a rozpadla se na kousičky lesklého černého obsidiánu.

Bylo dobojováno. Vězněné duše byly

nyní konečně svobodné. Když dobrodruzi vylezli z podzemí, vycházelo nad Zmořní slunce, jehož teplá záře mihotavě pableskovala na zlatém pokladu, který Nurnští ve sklepeních objevili. A na nádvoří vylezli také Nug a Yasper, tentokrát znovu v celé své živoucí kráse.

“Podívejte”, vyjekl náhle Gon. Všichni pohlédli směrem, kterým ukazoval. Hradní brána byla už zase na svém místě, a v ní stál onen obrovský vlk, s nímž se dobrodruzi setkali na pahorcích pod Zmořní. Když ho spatřila Zeniter, rozběhla se k němu, vrhla se mu kolem krku a zabořila hlavu do hustého kožíchu. Vlk sklonil hlavu a láskyplně ji olízl.

Dívka se pak otočila a zamávala Nurnským. “Buďte s bohy”, rozloučila se, a pak s vlkem po boku vyrazila ven z hradu. Dobrodruzi ještě chvíli hleděli za ní, než dvojice zmizela z dohledu za dalším pahorkem. Tak se Zeniter po mnoha letech čekání vrátila ke svému lidu.

Pak Osvarr vyvolil z torny svou osobní vlajku a vylezl na trosky věže, kde ji vyvěsil. Nyní se stal skutečným zmořeňským pánem. A to bylo nutno oslavit. Ve sklepech byly krom zлата také slušné zásoby vín a sem tam i nějaká pálenka, vše velmi archaických ročníků. V troskách hradní hodovní síně, již neobtěžováni kvílením duchů, tak Nurnští s novým hradním pánem zapili úspěch výpravy.

A na druhý den po důkladném odpočinku s glejtem zmořeňského pána vyrazila družina k domovu.

Rok se chýlil ke konci a sněhový příkrov zakryl kraj, když společenstvo obtíženo kořistí dorazilo zpět do Liscannoru. Vyšlapané pěšinky se ihned zaplnily obyvateli, kteří přišli přivítat své blízké, poslechnout si nové příběhy z cest a v neposlední řadě řádně oslavit, že se tentokrát vrátili všichni živi a zdraví. I Yasper a Nug pomalu znovunalézali duševní rovnováhu, inu, strávit několik dní jako nehmotný duch by patrně otráslo každým. Ale oslava v pohodlí útulného hostince U hrocha, o nějž hostinský Jeremiáš pečoval s láskou vpravdě otcovskou, dala zapomenout na prožitě strasti.

A na druhý den následovala obvyklá dražba získané kořisti, oblíbené to zakončení dobrodružných výprav. Většinou zabere celý den, než hrdinové vše spočítají, přiznají, přinesou, zkontrolují, sepišou, a než za neustálého překřikování a povykování kořist podle dávného družinového zvyku rozdělí.

Dalšího dne se ve vesnici odehrála všeobecná koulovačka. Vše vyvolal hobit Gon, který v dražbě zakoupil vzácnou náušnici s oblíbeným kouzlem zvaným duďu. Žel se ukázalo, že vazba

udržující kouzlo již slábla a předmět mohl každým okamžikem svou kouzelnou moc ztratit, tudíž se hobit rozhodl využít ho alespoň k tomu, aby se díky kouzlu stal králem vesnické koulovačky. Trefit se do rozmlženého hobita skutečně nebylo lehké, nehledě na jeho přirozenou obratnost, nejvíc mu nakonec konkuroval houf liscannorských dětí, neboť prokřehlí dobrodruzi dali přednost teplým nápojům říznutým kořalkou podávaným Jeremiášem.

Gon pak z Liscannoru odjel, neboť nemaje peníze na školení u mistrů, rozhodl se upsat se armádě, kde se mohl školit zdarma oplátkou za službu. Byl zařazen do královské armády do oblasti severního Gwendarronu k pomocným jednotkám, kde sloužil jako stopař.

Zatím v Liscannoru proběhla oslava novoročku, a po té skončilo druhé funkční období starosty Getda Ruindorského, proto se občané sešli k volbě. Getd se chtěl nadále věnovat především ředitelování znovuoctěvené obecné školy, proto se ve volbě utkali Klabzej Myšilov a Gerlrod Moskyt.

Klabzej ve svém volebním projevu prohlásil, že chce přísněji postupovat proti zlořádu a tudíž se jako starosta zasadí o znovuoctěvení vyšetřování smrti Bzučana Kanimůry, v níž byl prý zapleten Burbun Šestý. Černý polokroll, který byl volbě přítomen, vyskočil a začal ječet na celé kolo, že s případem nemá nic společného. Chvilí se tak překřikoval s Myšilovem, až musel být vykázán.

Po této trapné události se chopil slova Gerlrod Moskyt, který ozřejmil, že za svého starostování chce ulehčit vdovám a sirotkům a taktéž podpořit zalidnění vesnice. Na voliče jeho projev zapůsobil zřejmě víc než Myšilovova hádka s černým výrostkem, a tudíž se Gerlrod Moskyt stal desátým starostou Liscannorským a vydal se tak ve šlépějích svého otce, dlouholetého starosty Krochty.

Také hned začal plnit své sliby a na podporu porodnosti vyhlásil, že každý potomek, který se narodí rodičům s liscannorským občanstvím, obdrží od obce darem 1000 zlatých. Však měl na rozhazování. Po letech řádné správy starosty Getda byla obecní pokladna plná. A první příspěvek novopecený starosta hned vyplatil sobě, neboť již v chladnu se mu narodil synek pojmenovaný po slavném dědečkovi, Krochta.

Vesnice však nerostla jen přírůstkem novorozenců, přistěhoval se také Heft Taras, který potřeboval peníze na školení u mistrů, a tak prodal svou obchodní společnost. Svě ženě Fiale oznámil krach, což lakomá trpaslice nepřenesla přes srdce a s mužem se rozešla, zůstavši i s dcerou Kníklou v Naglinu u rodičů.

Tím pádem přibyl také Zoltar Zemikosa,

ztroskotanec a milovník ovcí, jenž se s družinou potkal při výpravě na sever. Ten dělal u Heftovy společnosti závozníka a jejím zrušením přišel o práci, tudíž přišel za svým zaměstnavatelem do Liscannoru, kde od starosty dostal dobře placené místo rybníkáře.

A tak si dobrodruzi tvořící slovnou Nurnskou družinu žili, užívali si svých nahromaděných peněz, někteří se školili u svých mistrů a všichni se opíjeli v hospodě. Nikdo dosud netušil, že do Mallikornu se brzo zase vrátí. Ale to už je jiný příběh.

Recepty z Assuaenu

Al-Rahem

Na úvod se sluší říci něco o základech. Assuaenci jakožto převážně kočovné kmeny nemají přesné postupy přípravy jídel. Jsou známé hlavně základní principy přípravy toho či onoho pokrmu, jenž jsou dotvářeny podle konkrétního kuchaře a podle dostupných surovin. Hojně se tak vyskytují snadno přemístitelné ingredience, jako jsou datle, obecně sušené ovoce, mouka, množství koření či „pojízdné zásoby“, jako jsou ovce, kozy a velbloudi. Jídlo bývá prosté, leč výživné. Nicméně slavnostní jídla si ničím nezadají s jistou opulentností pokrmů severních.

Základním pokrmem, která se používá jako příloha i jako rychlé jídlo ráno je pšeničná placka. Mouka, spolu s vlažnou vodou, kváskem a špetkou soli a cukru, připravovaná na rozpáleném kameni se dá snadno otevřít jako kapsa a tak má široké použití i jako „jedlá miska“.

Umburská pasta

Na tuto jednoduchou pastu potřebuješ cizrnu, den předem namočenou, spařenou a následně do měkka uvařenou. Cizrnu rozmělníme na jemnou kaši, přidáme rozmělněné sezamové semínka a šťávu z citronu. Smícháme a necháme odležet. Tím máme hotový základ, běžně podávaný s chlebem. Můžeme přidat různá koření či nasekané bylinky. Dále se hodí třebas olivy či rajčata.

Jehněčí koláč

Rozemleté maso z jehněte spolu s cibulí, pepřem a solí nech na tuku osmažit, stejně tak jako na plátky nakrájené bandory. Do hlubší nádoby pak dávej vždy vrstvu masa, vrstvu bandor a vrstvu rajčat a okapuj tolikrát, kolik máš surovin a na kolik ti stačí nádoba. Minimálně však dvě je dobré mít. Na závěr

vše prolij šťávou z rajčat a nech v peci po dvě směny prohřát.

Jehně podle Aš-Aranú

Nasekej jehněčí maso na kusy a dej ho zatáhnout na tuku a česneku. Až bude maso krásně zahnědlé, přilij vodu po okraj masa, sůl a koriandr. Ostré jižní papričky taktéž. Nech po šest směn dusit a pak přidej šťávu z rajčat smíchanou se lžící mouky. Nech ještě dvě či tři směny dusit, až bude maso měkké, takřka rozpadavé a z vody a šťávy z rajčat zůstane jen hustá omáčka. Vařené bandory jsou vhodná příloha.

Nadíváný velbloud

Toto slavnostní jídlo je značně složité na přípravu, ale jeho chuť je mimořádná. Nejprve je třeba mít připravené, očištěné maso, naložené dva dny předem do solné lázně. Tak tedy – velbloud, beran, jehně, husa, kohout a kuře. Dále je potřeba mít nádivku. Tu vytvoříš z jater použitých zvířat, kuřat použij více. Ty rozemel a smíchej s moukou, vejci, alkoholu, soli a koření tak, aby jsi dostal vláčnou, líně se táhnoucí hmotu. Jako koření použij směs cuminu, koriandrových semínek, bílého pepře, kardamonu, skořice, muškátového květu i oříšku, ostrou i sladkou papriku, vše krátce osmažené na másle. K tomu přidej čerstvý koriandr a ostrou papriku. Do kuřete vlož cibuli, granátové jablíčko a nádivku. Kuře dej spolu s česnekem a nádivkou do kohouta. Toho pak vlož s nádivkou a cibulí do husy. Čerstvé bylinky jako je kopřiva, koriandr, česnek a nádivka pak poslouží jako utěsnění pro husu strčenou do jehněte. To pak nacpi do berana spolu s jablky a jehnětem. Opět budeš potřebovat něco nádivky, aby vše řádně sedělo. Berana pak vlož do velblouda, oblož rajčaty, cibulí a česnekem a řádně zavaž, aby šťáva nikudý neunikla a maso uvnitř se mohlo péci a dusit zároveň. Velblouda pak peč na mírném, zato však žárem silném ohni – budeš tedy potřebovat pec. A peč dlouho, mnoho hodin, tak aby se maso řádně propeklo až ke granátovému jablku uvnitř kuřete. Ale pozor na spálení velbloudího masa, zkazil by jsi tak celou svojí práci a hosté by ti nepoděkovali.

Plněné vinné listy

Tento pokrm je tradiční u severních kmenů. Odřízni stonky listů. Ty ale nevyhazuj, budou se ještě hodit ku vyložení dna nádoby. Na každý list, rozevřený a lesklou stranou dolů položený, dáme lžici náplně (viz dále) a list zabalíme – to vyžaduje jistou zručnost. Náplň je

nejlepší vytvarovat do válečku, asi coul od konce listu. Pak přehneme konce dovnitř a celý list srolujeme. Naplněné listy pak poklademe na poskládané stonky v nádobě, zalijeme vývarem a necháme zhruba 3 směny na mírném ohni provařit. Je-li hotovo, pokapeme šťávou z citrónu a podáváme. Jako náplň můžeme použít na jemno pokrájené maso, smíchané se stejně posekanými bandory, solí a kořením. Případně maso vynecháme a nahradíme ho směsí z rajčat a cibule.

Konjunkce Múra s Davýrem

Chában Březinka

Začátkem roku 1058 byla velmi krutá zima. Na Liscannor se stále snášel sníh jak z prokopnuté peřiny a každý raději zalezl za kamna, aby zahrál své prokřehlé oudy po celodenním vyčerpávajícím nicnedělání. Večery byly dlouhé a jediné rozptýlení otrlým Liscannořanům skýtla obecní hospoda U Hrocha. Ten den v ní s pár kumpány seděl i podsaditý hobit jménem Dyni Longdon. I když podsaditost by se dala vykládat i jako mírná otylost. Zkušený alchymista, který se ten večer snažil zahnat chmury lahví truňku, se tvářil poněkud znaveně. Chmury se týkaly jeho mrtvé ženy Anji a dcery Bianky, která zemřela na zápal plic před dvěma lety v podobně tuhé zimě. A jemu zůstaly na krku dva caparti - copatá Anja a zřka Dani. Hlavou mu vířily otázky. ‘Jak to půjde dál?’, ‘co si počnu bez ženy?’, ‘děcka, a co děcka, stačím na ně?’. ‘Máma jim musí strašně chybět’, kladl si ty samé otázky stále dokola. ‘Dani, ta starší, půjde do učení, jako já, to je jasné, řemeslo musí pokračovat, i když jako holka to bude mít těžké. A Anja? No tak ta, ta se musí dobře vdát, jinak to nepůjde. Okolo Dani se už motá mladej Zivrilovic, ale snad má to treštidlo rozum. Tak řekneš něco?’, ptal se v duchu své mrtvé ženy. Na otázky odpovědi nepřicházely, pouze Dynimu se kdesi v hloubi žaludku uhnízdil nepříjemný, pulsující a nezahnatelný pocit, o kterém si myslel, že pramení z pajcovaného truňku. Ale byl předzvěstí. Předzvěstí daleko černějších událostí.

“Dani, už spíš?“, houklo copaté hobitě zpod peřinky. Roztomilý kukuč s čůpky, které ji dělávala starší sestřička, kazil jen pohled na přední vypadlé mléčné zuby.

“Ne, přemejšlim“, řekla starší dívka na vedlejší postýlce.

“Chče še mi čůvat“.

“Mmm“.

“Dani?“.

“No?“.

“Žikám, že počebuju čůvat“.

“Tak běž sama“.

“Když já še bojím. V komože štraší bubák a v kvbu ohnivák“.

“Seš pitomá. Hele Anjo, myslíš, že se Eonovi líbím? Tomu trpaslíkovi. Stará Zivrilová chtěla dneska Eona zase zbít, tak sme se schovali na půdě. Šahal mi na zadek, tak sem mu asi líbím“.

“Já šem viděla Eona pušínkovat še š Nilien“.

“Nilien je kráva“.

“Ty, Dani?“.

“No co?“.

“Pšepřala byš bubáka?“.

“Bubáci nejsou!“.

“Ani v komoře?“.

“Ani tam, a Nilien vyškrábu oči“.

“A Dani?“.

“No?“.

“A nešla by ši mě doprovodit na žáchod, i když tam nejsou žádní bubáci?“.

Dani se moc nechťelo z vyhřátého pelišku, ale malá Anja by nedala pokoj. a pak by ji třeba musela přestýlat a převlíkat. “Ach jo, tak pojď ty škvrně“.

‘Krutíbrko, táta zhasl všechny lucerny’, pomyslíla si. ‘Musíme potmě dolů‘.

“Dani? Dej mi ruku“.

A tak děti, šátrajíce potmě ruku v ruce, vyrazily z prvního patra. Sešly po schodišti, přidržující se zábradlí. Minuly tátovu laboratoř, prošly vedle kuchyně a komory. Mrazík jim přešel po zádech, protože v tmavém domě krb a kamna již vyhasla. Občas něco zaskřípalo a jen z dálí bylo slyšet probublávání kapaliny z tátovy laboratoře.

“Už budeš?“.

“Ee, eště chvilku“.

Dani čekání nebylo a dostala chuť na něco dobrého, tak nakoukla do komory. Ale byla zklamaná. V komoře nic dobrého nebylo a kompoty dal táta až úplně nahoru, kam na ně ani Dani nedosáhla. Pak ucítila malou ručku Anji, jak jí vklouza do té její. “Uš šem, deme“.

Šmátráním a po hmatu vyrazily zpět do postýle. Jenomže když procházely kolem tátovy laboratoře, tak se pod pohyby malých ruček rejdicích po stěnách ozval skřipavý zvuk dveří. “Vrrruííííí“.

“Dani, já še bojím“.

“Psst, si pitomá“.

“Táta to vždycky žamyká, pojď plyč“.

“Počkej, třeba tam má táta ten červenej cukrovej špalek, co nám míchá“, řekla Dani v návalu

vzrušení a vtáhla malou dovnitř.

Dyniho laboratoř a pracovna byla plná všemožných baněk a křivulí, polic a skříní. Na ponku v koutě tiše probublávala kapalina v destilační koloně. V mihotavém světle z kahanu se na sebe ohromené děti podívaly. Vzduchem se nesla vůně mandlí, vanilky a jehličí, která vehnala dětem sliny do úst. Malou Anju zaujala police s velkými skleněnými prachovnicemi a barevnými kuličkami.

“Bombóny“, ukázala prstem a zatahala sestře za živůtek.

“Jasan, takový maj v Nurnu“, přidala se Dani. Vylezla na židli a sundala skleněnou dózu. Tři bonbóy strčila hned do kapsy. “To mám pro Eona, Nilien pukne“, ušklíbla se. A sama hned jeden slupla. Sestře dala taky jeden.

“Dej dej, víc“, natahovala Anja k sestře ručiky.

Dani se slovy: “už ne, táta to pozná a budem bity“, vkládá dózu zpět na polici. Dóza letí na zem a sklo se tříští. Je slyšet zrychlený tlukot dvou srdíček. Dani padá ze židle. Leží mezi střepy. Strop je křivý, zdá se. Motolice. Místnost se houpe jak na kolotoči. “Sestřičko“. Dani se kalí zrak. Vše je v oparu. Křeče. “Maminko, maminko...“. Obětí. Krev z nosu sestry ji chladí na prsou. Zima, tma a ticho.

* * *

Pochmurné události osmapadesátého ranily všechny obyvatele vsi. Následující dění se dá popisovat velice těžce, ale pro úplnost se o to alespoň ve zkratce pokusím. Pan Longdon se zhroutil, přišel o celou rodinu, o ženu Anju, dceru Bianku a teď i o to poslení, co ho drželo při zdravém rozumu. O poslední dvě dcery, Anju a Dani. On, který si vždy plánoval velkou rodinu, nakonec zůstal sám. Svůj nezměrný žal začal mírnit a utápět v lihu. Vlastně všichni víc pili.

Pohřeb dětí byl za tři dny a dovršil již tak příšernou tragédii. Obecní hrobník Beryl Sekera byl na pohřbu tak ožralý a nepřístojný, že ho staronový starosta Klabzej Myšilov musel okamžitě odvolat z funkce hrobníka. Za neúctu k mrtvým a nezřízené opilství, znělo oficiální vyjádření, ale skutečnost a chování Sekyry bylo navýsost odporné, že nevím, jestli by to pergamen unesl. Upřímně rozhořčený Krubrok Krouk projevil ochotu alespoň trochu zmírnit bolest všech a znovunavodit pietu tím, že vyjádřil zájem o funkci hrobníka. Nutno dodat, že se svého nového úkolu zhostil velmi svědomitě. Jeho úsilí při zvelebování hřbitova si uctivě pochvalovali všichni obyvatelé vsi.

* * *

Ale čas je řeka a plyne si svým tempem dál, odnáší i přináší strasti i radosti. Život v obci pulzoval dál. Mukuřan Bašár-bej začal pomrkvát po Malině Březinkové. Kutouš Králík, obecní rybníkář, hodlal založit nový vinohrad. Luncius Nórienský začal plánovat stavbu nové kovárny. Přišel i dopis adresovaný Nurnské družině. Že by zase nějaká práce? Byl z Velkého laboratória, alchymistického cechu z Nurnu. Magnus Dlouhověký, vymítač III. řádu, představitel cechu, by rád pozítří přivítal Nurnské na půdě laboratória a probral s nimi obchodní záležitosti. Shodou okolností se týž den v Nurnu konala inaugurace Gerlloda Moskyta. Mladý Moskyt, liscannořan, který se dal na dráhu vojáka, bude slavnostně přidělen k jednotce její výsosti. Erianini štítonoši, to je vskutku elitní sbor, toho chlapce čeká skvělá budoucnost. Maršparáda se bude konat na náměstí Uzdrvených hnedle vedle laboratoria. U hrocha v knajpě se hned domluvilo, že se pozítří vyrazí směr Nurn, kdo chce jet, ať je zbalen jako na výpravu. Pro jistotu, jako vždycky.

8.3. ihned po rozbřesku se na rynku sešli Nurnští. Jako první přišel Darlen Moorhed, tajuplný elf s pohnutým osudem. Z příkopu se vymotal hranatý trpaslík Beryl Sekyra, vousatý plešoun čpící cibulí a pivem. Východními rysy a širokou plecí se honosil barbarský mukuřan Dolwen. Přišoural se i kolohnát Egh s přihloupým výrazem. Veselá kopa Kutouš Králík, obecní rybníkář, hobit s rozvětvenou rodinou ukazoval všem svého křečka. Krubrok Krouk, vždy vážný, ale i ochotný, přešlapoval opodál. Trpaslíku Lúinovi zakutém ve vybouchané zbroji, se žertem říká ‘kamna’, je to holt ‘držák’. Přišel i starosta, Klabzej Myšilov, na první pohled žebravý pocestný. Ale zdání klame, je to mocný druid a lesapán. Poslední, se zpožděním, přišel Rien Gwardit, efi učenec a mocný čaroděj. Po krátké poradě se rozhodlo, že se zvolí vůdce. Překvapivě se jím stal Krubrok Krouk, který ihned zavelel směr Nurn.

* * *

Na náměstí Uzdrvených byla hotová tlačnice. Na vyvýšeném plácku u parku mezi kašnami byly postaveny otevřené stany čelem k náměstí. Nad prostředním, největším, vlála zástava královny. Na pravé straně vlály erby Nurnské šlechty a armádní praporce. Po levé pak znaky městské, cechovní a vyslanců z cizích krajů. Před stany jako železná hradba stála v pozoru palácová garda s tradičními modrými chocholy. Všemožná honorace s fraucimorem, důstojníci, všichni vesele klevetili a

popírali nejnovější drby. Kolem poledního zazněly fanfáry. Městští biřici ratištěmi pík dělali místo, neboť na náměstí již přicházel ostrým pochodem vojenský útvar. Šarže první, za nimi tamboři a vlajkonoši. Zvuk bubnů a ostrý marš se odrážel od okolních domů.

“To jsou oni”, zašuměl dav.

“Erianini štítonoši”, řekl hobití tatínek své dcerce.

“To nejsou ledasjací vojáci, žádní kondotiéři a voluntýři”, bavili se trpasličí kovář s bednářem.

“Ba ba, prej berou jen rodilý Gwendarroňany”.

“Já zas slyšel, že to tam je prej samej panskej synek”, pravil kudůči vozka ze šejtročku.

“Ale kdeže”, odvětil bednář , “vozim bečky do Agerrský pevnosti a co vim, šajby tam z těch junáků dřou kůži pěkně fest”.

“Hele, támhle je”, zvolal Darlen z davu směrem k Nurským, “čtvrtej zprava, to je Gerllod”.

“Saprlot, my nic nevidíme”, hlásili hobit Králík a kudůk Krubrok, oba vzrůstem půlvelcí a beznadějně utopení v davu. Lúin sice traky pendrek viděl, ale nebude přeci povykovat jak hobitě. Trpaslík Buřič viděl ještě méně, ale viděl by to tak na šest, sedm panáků režný.

“Já vám budu říkat, vo co tam de”, prohlásil vážně Rien. “Teď vstává nějaké barevněj paňáca a něco žvatlá”.

“Toje velkomožný pan místostarosta, radní Rorejs”, obořila se naň trhovkyně s makrelami”.

“Stejně nejni nic slyšet”, suše podotkl Klabzej. “Povídá asi něco o ovčíně”, pokrčil rameny.

“Ty seš s těch zvířat úplně vyšahanej”, rozčílil se Králík. “Říká otčina, jako vlast, ty tčítky

Veškeré debaty utnul virbl asi třicítky tamborů a náměstí zašumělo a ztichlo. Pak povstala královna odděna v blankytnou modř a do hrobového ticha pravila: “věrní budete”. “ Věrní budem”, odpověděla ji asi stovka hrdel. A slib doprovodil úder pravicí na vlastní hrud’.

* * *

“De Kree, Kree, co to je asi tak za kraj?”, zíral do mapy Darlen.

“No, nalézá se prý v podhůří Rullských skal, to je na hranici Armidenu”, odpověděl mu Kutouš, který byl společně s Rienem ve velkém Laboratoriu. “Prej to je samá divočina, strže a rokle”, vyprávěl dále. “Dřív se do osadní oblasti stěhovali kolonisté, hlavně z Mallikornu, samej dobrodruh, traper a zlatokop. Dneska si to tam říděj sami, ale nemaj ani pravidelnou armádu, jen dobrovolnickou

milici, která se stará o pořádek”.

“No, taky bych nechtěl bych bejt vojákem ve stínu Armidenu”, dodal zádumčivě Klabzej.

“Dřív tam poroučel Mallikorn”, vypravoval dál Králík. “Nícméně jejich léní a vazalské nároky nebyly nějak jako dědičný či kýho vejra a Mallikorn jako suverén si nároky vojenskou cestou nevyváděl.

“To asi soused vycenil zuby”, uchechtl se barbar Dolwen.

“Nícméně, De Kree si vládne samo a prej se udržuje nějakej status kvó a jakejkoli nárok na předsvaží, tedyžto De Kree, by byl považován jako nějaká kauzusbelí, což je něco jako záminka k válce”.

“To je sice hezký, ale co se chce po nás?”,

věcně poznamenal Lúin.

“No, tady v laboratoriu se domnívaj, že kdysi dávno se tam stala nějaká katastrofa”, rozpovídal se Rien.

“Konjunkse sfér”, doplnil ho učeně Králík.

“Že prý před rokem tam poslali expedici na zmapování podivných úkazů a že se jim nevrátila. My prej dostanem začalováno, když zjistíme, co se jim jako stalo”.

“Počkej, počej, jakejch úkazů”, se zájmem opáčil Myšilov.

“No těch astronomicejch, botanicejch a těch zoologickejch”, učeně odpověděl Rien.

“Rozved’ to, to mě zajímá”.

“No prej tam má dojít k jakýsi konjunkci měsíců Múra a Davýra a bude tam to zatemnění. To je takovej odborněj výraz, víš?”.

“A ty botanický a zoologický úkazy?”.

“Tak prvně tam užívaj nějakej kořen, švic tomu říkaj, je to nějaký narkotikum. Dále pak prý klasy na obilí maj víc zrn než u nás, sou tam taky tříšáhový žahavý kytky. Některý kytky prej jedi maso a ták”.

“To fakt nejni samo sebou”.

“A co ta zvířata?”.

“Třebas ovce tam maj strakatý jako krávy, paroží jelenů je bílý jak múmačina, roděj se tam koně se dvěma hlavama. No, vlastně u spouty zvěře je pozorováno mnoho mutací”, uzavřel výčet Rien.

“Tý jo, co si budem povídat, všechno je tam tak trochu kách, tak dem na to”, zavelel vůdce Krubrok Krouk.

* * *

Pokud jde o oboj Jéσαιel a Achaiach, v podstatě se nejedná o boj v pravém slova smyslu, jde tady především o 'konjunkci sfér' nám známých jako Jéσαιel (vědění toho, co je) a Achaiach (vědění toho,

co bylo), které se střety podle mého někdy kolem roku 500 - 600 na východních pláních, přičemž epicentrum bylo na území dnešní osadní kolonie Kree, která dnes již těží z relikvií konjunkce.

V epicentu konjunkce se jisto jistě otevřely trhliny světů a celá zem byla ovlivněna působky těchto nevidaných změn. Na zem začaly pronikat nejružnější bytosti, jak hmotné, tak i nehmoté formy bytí, které po zakončení těchto změn zůstaly uvězněny v našem světě. Viz mé terení pozorování v oblasti Kree.

Svého času jsem udržoval spojení s lybbsterským badatelem N.K., kdterý je toho názoru, že temná (přesněji nekromantská magie) je relikvií těchto dob. Nemohu to popřít, protože jeho znalosti v tomto oboru jsou nesporné.

KS (konjunkce sfér) je bezesporu těžko dokazatelná, ale rozhodně skutečná. Konzultoval jsem to i s mnoha odborníky, například Lawrence y Celeb, který se odvolává na Teorii Chaosu a N.K. mu horlivě přizvukuje (viz traktáty o chaosu či Chaoso teoria).

Poznatky: formy bytí (fauna, flora, daemonia, elemethalia a morteria) mnou uznané jako nestandardtní pro podnební pás a lokalitu osadní oblasti Kree:

Flora - zmutovaná forma celeru, domorodci nazývaná švič (dle mého názoru obsahuje urychlovače metabolismu plus nějaké halucinogeny) domorodci hojně užívaný.

- u většiny pěstitelských plodin (pšenice, luštěniny, a různá zelenina) jsem zjistil, že půda je pro ně velmi příznivá, šlechtění dokázalo nárůst produkce z jednoho plodu o 200%.

Fauna - v zemědělských chovech obrovský nárůst svaloviny u všech druhů (dá se těž mluvit o mutaci).

- především jsem si všiml nepopsatelných mutací jedinců, běžných lesních, chovných, i vodních zvířat.

- horníci poukazují na značný nárůst podzemních (lunárních) bytostí:

humanoidní - budzog, maqua a permon, skurut (skřet), ork (jedná se o nepodložené informace).

nehumanoidní (dle mého názoru uvězněné relikty) - bazilišek, mantikora, dragomor (těž nepodloženo).

* * *

Cesta Gwendaronem ubíhala celkem poklidně. Zájezdní hostince a taverny cestou znali Numští jako své boty - blechy, smrad, močůvka, či

snad pivo? Těžko odhadnout. Ale vše má svůj rub a líc, a tak i za kopu zlatáků se dá přijít k luxusu. V tom vynikal především Kutouš Králík a Rien Gwardit, kteří si za pohodlí připláceli. Ba i za koupele. Ostatní z mužstva zastávlí Klabzejovu teorii, nebo s ní alespoň mlčky souhlasili, že přílišná hygiena a čistota je zdraví škodlivá či životu nebezpečná. Teorie Klabzeje Myšilova ohledně osobní hygieny byla vskutku novátorská. Spočívala v tom, že osoba, aby se nejlépe bránila vnějším vlivům, musí si vybudovat tzv. ‘ochranou krustu tělních mazů’. Egh, Lúin a Dolwen rádi říkali, že ‘správný chlap má smrdět koňem a potem a ženský na to letěj’. Beryl Sekera smrděl nejenom koňem a potem, ale ledasčím jiným, ale při troše dobré vůle se to dalo přirovnat ke shnilým bandorám. “Červa je nutno vypálit”, říkával s oblibou, když načínal další lahev truňku.

Numští v družném hovoru přijeli na hranici De Kree. Vlastně se jednalo jen o provizorní závoru, u které vartovala osadní domobrana. Vybavena dlouhými luky a čapkami s liščími oháňkami nejevila o projíždějící družiníky valný zájem. U některých domobranců bylo vidět, že cosi žvýkají. A že reakce a pohyby žvýkačů jsou takové zrychlené, tékavé.

“Hola, hola, chlapi”, pozdravil zvesela Krubrok, “Kudy tudy do města Kree?”.

Dva žvýkači v chlupatých ohozech se zvedli z ležení a chytlí Krubrova koňe za uzdu. “Vašnosto, nekoupěj švic?”.

“Máme tu nejlevnější, ze Svahů. Kvalitka”, přidal se ten druhý a zorničky mu kmitaly.

“No... ehm... já... noooo... asi ne”, koktal Krubrok rozpaky.

“No to já bych to zkusil”, ozval se Myšilov znenadání. “Eh, jako studijní materiál...”, dodal na vysvětlenou.

“Á, pán je znalec”, pookřál žvýča a jal se směňovat své kořeny švicu s Myšilovem. “Do města Kree to máte na západ, tam je osada Svahy a odtamtud musíte na jih. Projedete Tregodou, tam pálej ze švice výbornou pálenku. Dál projedete okolo dolů Šagrad a Šamšaj, až přijedete k branám De Kree”.

* * *

“Ty Darlene, ve městě ti fakt řekli, že ta expedice jela tudy?. Tuhle cestu nikdo neudrňuje”, obrátil se na hraničáře Krubrok, jehož kůň na nerovné cestě už nejméně postě klopytl.

“No, říkali, že včera jela směrem na Starý jámy, což sou doly, který se nepoužívaj. Jede se tam

prej tedy okolo milífů”, opáčil tázaný.

“Támhle z lesa de kouř, to budou ty milíře”, přemýšlel nahlas Myšilov a kousl do kořene švice. Za poslední dva dny sežvýkal skoro všechnu svou zásobu a sám hlídal celou noc, aniž zamhouřil oka.

“Počkejte, ty milíře maj bejt vopuštěný “, namítl Darlen.

“Tak asi nejsou”, prohlásil jako vždy věčně Lúin.

“To smrdí”, přidal se Dolwen.

“Tak šupem, pochodvý sestavení a dem”, zavelel Krouk.

Když došli na kraj lesní mýtiny, uviděli nechutný obraz. Vykotlané koňské mršiny roztahané po pasece se mísily s údy a kusy lidských těl. Některé byly zuhelnatělé a seškvařené. Čmoud páchl spáleným masem. Ani zkušený dobrodruzi jako Nurnští nedokázali odhadnout, kolik lidí skončilo v té hromadě masa a kostí.

“Tipuju expedice?”, pokusil se o vtip Beryl Sekera. Nicméně z tváří ostatních vyčetl, že to byl asi hloupý žert, zvláště když sedlové brašny nesli znaky Velkého laboratoria. V tu chvíli se z mršin zvedlo šest hodujících stínů. Těla měli pružná, řeklo by se lví, ale byli okřídlení, mordy plné zubů, kmitající se ocas škorpióna.

“Mantichóóóry, mantichóóóry”, ječel Králík.

Střet je rychlý a tvrdý. Dolwen zlevé strany seká vůdčí samici. Lúin se v přední řadě kryje před nalétavající mantikorou a brání Králíka, který láduje kuši. Beryl dostává spárem přes hlavu, až mu odlétává přílbice. Řvoucí Egh mlátí nalevo a napravo. Rien řve a z dlaní mu šlehají plameny do klubka bojujících. Darlen vypouští šíp přímo do otevřené tlamy. Krubrok pálí ledové blesky ze své hůlky, než ho jedna z oblud přišlapuje k zemi snažíc se ho roztrhat. “Fíííííííí!”, sviští ocelová šipka z Králíkovy kuše a odmršťuje stvůru dva sáhy vzad. Vůdčí samice zabodává svůj škorpióní ocas Dolwenovi mezi pláty zbroje pod pravou paží. Další Darlenův šíp nachází skvělý cíl - oko bestie. Klabzej zuřivě mlátí sukovici a nadopován švicem snadno uhýbá pokusům stvůry ho chňapnout nebo bodnout. Těžce zraněný Egh se chytá za rozpáraný bachor a snaží se udržet v něm vlastní střeva. Rien kouzlem sežehává jiné bestii ocas a blanitá křídla. Dolwen modrá v obličejí. Lúin seká hlava nehlava ve smrtícím mlýnku. Králík odhazuje nepotřebnou kuši a jde na nože. Berylova sekera amputuje tlapu a křídlo další mantikoře pomocí Dolwena, jehož záda slouží jako špalek. Rien klouže po krvi. Nurnským dochází dech, ale už stojí pouze poslední vůdčí samice. Myšilov jí úderuje psychicky.

Samice v křeči buší křídly o zem. Králík jí zezadu bodá otrávenou čepelí do slabin. Darlenův šíp se zarývá mezi žebra. Samice se ohání a Králík dostává hluboký krvavý šlic přes prsa. Beryl a Lúin sekají každý z jiné strany. Samice klesá k zemi. Pokouší se ve smrtelné křeči zvednout, ale klesá na bok mrtvá. Nurnští sypají a zhluboka oddechují. Krev ve spáncích jim tepe.

“Za to někdo zaplatí”, procedil skrze krvácející dásně Lúin. “Ty mrchy maj vobojky”.

“Takže co teď?”, obrátil se na vůdce krvácející Klabzej.

“No, ve Starých jámách asi najdeme páníčka”, prohlásil Krubrok. “Dem, fofrem”.

Odkazují se na výňatek z velké Wajšininy věštby. Wajšina, věštkyně z Mallikornu, ještě před veřejným upálením během torúry upadla do všteckého tansu a předpověděla civilizovanému světu příchod jakéhosi mesiáše či proroka, který utopí zem v krvi (obrazně řečeno).

Naproti tomu Slavný Astrologus, Magnus Dlouhověký, říká, že hvězdy a cosmos a jejich konjugatúra vzájemně ovlivňují dění (tedy i konjunktci sfér) na středobodu světa (naši celozemě). Tedyžto ne přímo lze předvídat katastrofy rozličných rážů.

Snažil se dokonce určit i přesný středobod, a jeho výpočty se dokonce shodují s mými, (studoval jsem pod tímto rektorem a dlouhý čas spolupracoval na jeho astologických pokusech). Určili jsme středobod na západ, asi 24-36 námořních mil západně od ostrovní říše Erkracht. Ostatní přední astrologové, příkladně Horácius Dogvel, Morgela aep Walden, Jiquel Nastrog a Fiox da Oinox s námi rozhodně nesouhlasí, odvolávají se na vlastní výpočty. Dokonce Horácius nestoudně tvrdí, že celozemě je prý kulatá, ta hloupost a omezenost, jen si to představte.

Kamenými sály se nesla monstrozní hudba varhan. Muž odděn v šarlatový háv plně zabrán hrou na trojradě klávesnici varhan se zpřutka otočil. Upřel své rudé oči na nově přichozí a vycenil tesáky.

“Zdrávas Elone”, pronesla přichozí, až nadpozemsky krásná žena s vlhkými rty”.

“Zdrávas”, odpověděl muž a pokračoval ve hře. “Kdes byla?”.

“Můr a Davýr jsou již v příznivé konstelaci. Musíme se připravit na příchod Matky.

Byla jsem usměrnit nějaké slídily a lov byl úspěšný, nechala jsem tam dokrmit smečku”.

“Nezapomínej”, rozladěně promluvil muž, “že já, já jsem tu primal phyllostomatidae ultor. Inicioval jsem tě jako secundu do naší rodiny Katakanů, ale vládnu zde já a musím o všem vědět. Nemůžeš tu jen tak svévolně běsnit po kraji, nezapomínej na kodex! Infiltrace a parazitace, to je naše jediná možnost”, poučoval.

“Ale...”.

“Dost! Běž se připravit, příchod Matky Elone je pro nás klíčový. Svoje akolyty, začneme”.

*Má podmanivý hlas
jako srpky luny šitíhlý pas
hlavu zdobí vraní vlas
děvče mnoho má to krás
až jde z toho mráz.*

Chodbou se nese spěšný pleskot sandálů. Akolyta v černé runové kutně vbíhá do auly, která nemá strop. Na obloze jsou vidět oba měsíce, Můr i Davýr, vzájemně se překrývající. V aule jsou rozestaveni akolyté a za svitu měsíců zpívají rituální chorál. V prostřed na zemi jsou do sebe zapletená těla. Vampýr pravidelně přiráží a cení zuby. Vampýrka tiše sténá.

Udýchaný přiběhnuvší akolyta spustí: “Běda, ó vědoucí, běda, běda nám. Táhnou na nás solaroidi, smečka je mrtvá. Již pronikli do komplexu Jam”.

Nahý vampýr vztekle vstává. “Bratři a sestry. Za Matku, za rodinu, do boje. Katakáán!”.

Nurnští se dovnitř dostali lehce, u schodů do podzemí nikdo nehlídal. I dále v komplexu narazili jen na chabý odpor a těch pár sloužících vyřídili bez problémů. Horší už to bylo, když se dostali do obytného komplexu. Tam se probíjeli ztuhla. V jedné z chodeb se na družiníky vyřídili akolyté ze tří různých stran, z čela, zezadu a zboku. Nepřátelé odděni jen rouchách nebyli vážnými protivníky pro obrněné Nurnské. Útok nepřátel probíhal ve vlnách a družiníci byli v presu. V jednu chvíli metnul Kutouš Králík ohnivou hlinu, snad v doměni, že uvolní boční nápor. Nicméně mířil nepřesně. Škvířící se tělo Krubroka Krouka dopadlo na zem. Smrad a puch vehnal Nurnským slzy do očí. Ale ani tato tragická událost

neměla na vývoj situace vliv a těla mrtvých akolytů pokryla podlahu.

“Já, já to nebyl”, opakoval stále dokola nevěřící Králík hledě na roztrhané tělo Krubroka Krouka.

“Musíme fofrem zvolit nového vůdce”, pravil Klabzej a olůvkem na pergamen už čmáral jemné runy.

Vůdcem se po směně handrkování stal Lúin, který zavelel: “Krouka zabalit, pohřbíme ho později. A teď kalupem dál”.

V bezstropé aule narazili na vampýra s vampýrkou, kteří se chtěli vytratit v netopýří podobě. Střet byl velmi rychlý. Metamorfóza ještě zcela neproběhla. Zde mocný kouzelník Rien Gwardit použil své umění a zpražil oba pořádnou blyškvací. Podporoval ho svým střeleckým uměním Darlen používaje šipy se stříbrnými hroty. A když doběhli na délku meče chrabří válečníci Dolwen, Lúin a Egh, bylo záhy po boji.

“Tak to bychom měli”, oddechoval znavený vůdce Lúin. “A teď to příjemnější, všechnu kořist sem na hromadu”.

Nurnští se rozprchli pátrat po cenostech a obírat mrtvolu. V zadním traktu potkal Myšilov Králíka nad jakousi bedýnkou.

“Co to je?”, zeptal se.

“To je bahno, magy v ryzí formě a je ho tu mraky”, odvětil nadšený alchymista.

“Tak to schovej, pak se šabnem”, navrhl druid zatajit nález před ostatními.

“Jasňačka”, souhlasil Kutouš s ulitou bokovkou s úsměvem na rtech.

Cestou domů do Liscannoru se nic vážnějšího neudálo. Jen Myšilov začínal být poněkud náladový a vzteklý, často žvýkal řemeny. Bolela ho hlava a potil se. Začal zvracet. Na dotaz, jestli někde něco chytil, odsekal, že mu nic není a že jako léčitel to musí vědět. Prý by mu pomohl švic, poněvadž je to prý přírodní ‘antinemocikum’. Pak později v Nurnu si musel připlatit za substituční léčbu, aby se z toho dostal.

Tečku za výpravou udělal pohřeb ohořelých ostatků Krubroka Krouka na liscannorském hřbitově. Organizace se chopil jeho vrah, Kutouš Králík, jehož nešikovnost hobitovu smrt způsobila, za pomoci nově jmenovaného hrobníka Dolwena Mukurského. Obřad byl vzkutku důstojný, hodný památky poctivého a obětavého kouzelníka.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*